

๑

สายลมยามเย็นในช่่วงก่อนเข้าสู่เหมันตฤดูพัดไหว ชวนให้
กายสะท้อนได้ไม่น้อย หญิงสาวร่างบาง ผมดำขลับค่อยๆ ว่างเท้าไปตาม
ทางเดินเล็กๆ ในมหาวิทยาลัยอย่างไม่เร่งรีบ รวกับว่าความหนาวเย็น
ไม่อาจทำให้ผิวขาวของร่างบางนั้นสะดุ้งสะเทือนได้ เธอเงยหน้าขึ้นมอง
ท้องฟ้า วันนี้ฟ้าโปร่ง เห็นเมฆบางเบาลอยอยู่ลิบๆ แม้จะใกล้เวลาเย็นแล้ว
แต่ฟ้าก็ยังสว่างอยู่มาก

จรรยาเดินทอดน่องไปตามทางเดิน ไปไม่บันต้นไม้ใหญ่ซึ่งปลูก
เรียงกันเป็นทิวแถวตลอดสองข้างทางยังคงเป็นสีเขียวสด ทว่าอีกไม่นาน
ก็จะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองอ่อน สีส้ม หรือสีแดง ขึ้นอยู่กับพันธุ์ไม้ จากนั้น
อีกสักเดือนก็จะค่อยๆ กลายเป็นสีน้ำตาล ร่วงหล่นลงจากต้นในที่สุด

เธอชอบช่วงเวลานี้ของปี สีสนจัดจ้านของต้นไม้ใบหญ้าช่างชวนให้
หลงใหล แม้ว่าหลังจากนี้จะเข้าสู่ฤดูหนาวอันกินเวลาหลายเดือน ซึ่งเป็น
เวลาที่เธอเกลียดมากที่สุด

เข้าปีที่สองแล้วตั้งแต่ที่หญิงสาวมาเรียนต่อปริญญาเอกที่เมืองยอร์ก

ประเทศอังกฤษ ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ หลังจากที่เราเรียนจบระดับปริญญาตรีและโทในสาขาเดียวกันจากสถาบันการศึกษาชั้นนำของเมืองไทย การเรียนปีแรกผ่านไปด้วยความยากลำบากพอสมควร เธอต้องปรับตัวเยอะมาก โดยเฉพาะเรื่องภาษา โชคดีที่เธอเป็นคนเรียนรู้ไว หลังจากใช้เวลาสักพักก็เรียนตามเพื่อนได้ทัน

คิดแล้วเจ้าตัวก็ถอนหายใจเบาๆ อากาศยามนี้ไม่ถึงกับทำให้ลมหายใจกลายเป็นไอ แต่ก็รู้สึกได้ว่าอุณหภูมิในร่างกายลดต่ำลง ไอเย็นกระทบใบหน้า ทำให้แก้มขาวนวลเนียนมีสีระเรื่อขึ้น ปกติผิวของเธอรับความรู้สึกได้ไวอยู่แล้ว บางครั้งเดินออกมาจากห้องพัก โดนลมตีเข้าที่เดียวก็หน้าแดงช้ำราวกับผ่านพายุมา จนเพื่อนๆ พากันประหลาดใจ ภายหลังเลยกลายเป็นเรื่องให้ได้ล้อกันไม่หยุดหย่อน

อีกไม่กี่เดือนก็สิ้นปีแล้ว ถ้ารวมระยะเวลาเดินทางมาเตรียมตัวเรื่องห้องพัก ลงทะเบียนเรียนภาษา และอื่นๆ อีกอีกปาดะ ก็นับได้ว่าเธอจากบ้านมาสองปีกว่าแล้ว แต่น่าแปลกที่เธอกลับไม่คิดถึงบ้านมากนัก ทั้งที่ชีวิตไม่เคยห่างบ้านมาไกลและยาวนานขนาดนั้นมาก่อน

การเปิดภาคการศึกษาที่จะแบ่งออกเป็นสามช่วง คือตั้งแต่เดือนตุลาคมจนถึงกลางเดือนธันวาคม เดือนมกราคมถึงกลางเดือนมีนาคม แล้วเว้นระยะไปสักพักก่อนจะเรียนอีกครั้งตอนปลายเดือนเมษายนไปจนถึงปลายเดือนมิถุนายน หลังจากนั้นก็จะเป็นเวลาของการปิดเทอมใหญ่ พอมีเวลาให้นักเรียนนอกได้กลับบ้านให้หายคิดถึง

ทว่าสำหรับจิรัชยา เธอยังไม่ได้กลับบ้านเลยสักครั้งนับตั้งแต่มาเรียนต่อที่นี่ แต่หญิงสาวก็ไม่ได้กระตือรือร้นอะไรมากนัก

บ้านเธอไม่ได้ขาดความอบอุ่น วัตถุประสงค์นี้ไปได้เลย ถึงจิรัชยาจะไม่ได้สนิทกับบิดามากนัก แต่ก็ไม่ได้ซุนซ่องหมองใจกัน ก่อนที่เธอจะมาเรียนต่อ กลทีบี ผู้เป็นบิดายังอวยพรให้เธอประสบความสำเร็จ คำว่าวุฒิปริญญาเอกมาครองให้ได้สมดังที่เธอและครอบครัวคาดหวังอยู่เลย

การที่เธอไม่กระตือรือร้นที่จะกลับบ้านมีสาเหตุมาจากเรื่องอื่นต่างหาก

เมื่อปีที่แล้ว จิรชยาารู้สึกว่าบรรยากาศในบ้านค่อนข้างตึงเครียด ซึ่งเธอคิดว่าน่าจะเป็นเพราะสภาพเศรษฐกิจในขณะนั้นทำให้การดำเนินธุรกิจของบิดาเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นเท่าที่ควร ที่สำคัญคือ การส่งเธอมาเรียนต่อที่อังกฤษดูจะเป็นภาระที่ค่อนข้างหนัก เพราะค่าใช้จ่ายต่างๆ ไม่ใช่ใช่น้อยๆ ด้วยเหตุนี้ หญิงสาวจึงตัดสินใจหางานพิเศษทำด้วยการเป็นเด็กเสิร์ฟตามร้านอาหารไทย แม้จะเป็นงานค่อนข้างหนักสำหรับคนที่ไม่เคยผ่านงานใดๆ มาก่อนอย่างเธอ แต่เมื่อนึกว่าได้ช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้าน จิรชยาก็ยอมทำโดยไม่เกี่ยงงอน

แต่ถึงจะรู้ว่าการที่บรรยากาศตึงเครียดไม่ใช่ความผิดของคนที่บ้าน หญิงสาวก็ยังไม่อยากกลับไปที่นั้นอยู่ดี

ปลายปีนี้ก็เช่นกัน ถึงมหาวิทยาลัยจะปิดเทอมตั้งแต่ช่วงกลางเดือนธันวาคมเป็นต้นไปจนถึงต้นปีหน้า แต่จิรชยาก็คิดไว้แล้วว่า พอถึงตอนนั้นจะอยู่โยงเฝ้าหอร่วมกับเพื่อนชาวจีนและไทยอีกไม่กี่คน ซึ่งล้วนแล้วแต่สมัครใจไม่กลับบ้านเกิดเมืองนอนกันหมด

หลังจากที่เดินอยู่ได้สักพัก หญิงสาวก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองไอแ่ มากเกินไปแล้ว ความจริงจิรชยามีนัดกินมื้อเย็นกันที่ร้านอาหารไทยตรงหัวมุมถนนนอกมหาวิทยาลัยกับเพื่อนร่วมแฟลต^๑ ชาวจีน ๒ คน และเพื่อนร่วมก๊วนชาวไทยอีก ๓ คน เพื่อนเธอคนหนึ่งเคยทำงานที่ร้านนี้เมื่อสองเดือนก่อน ก่อนจะลาออกเพราะเริ่มเรียนหนักขึ้นเรื่อยๆ เจ้าตัวยังแอบบ่นเสียดาย บอกว่าที่นี่ให้เงินดี แถมเจ้าของร้านก็ใจดี

^๑ แฟลต หมายถึงห้องพักในหอพักของประเทศอังกฤษ มีลักษณะเป็นห้องขนาดใหญ่ ภายในแบ่งเป็นห้องส่วนตัวเล็กๆ หลายห้องสำหรับผู้พักอาศัย ซึ่งอาจมีห้องน้ำในตัวหรือไม่ก็ได้ และมีพื้นที่ส่วนกลางที่ใช้ร่วมกัน เช่น ห้องครัว ห้องรับแขก เป็นต้น

เสียด้วย เคยบอกว่าถ้าหากเธอแวงมาจะคิดราคาพิเศษให้

ตอนที่จิริชยามาถึง เพื่อนๆ ก็รอกันอยู่พร้อมหน้าแล้ว เพื่อนสาวคนหนึ่งถึงกับบ่นอุบเมื่อเห็นหน้าเธอ

“ยายเจน มาช้าเชียว มัวไปไอ้เอ๋ที่ไหนมายะ หิวข้าวจะตายอยู่แล้ว”

“ขอโทษที ปิ๊ก” เธอเอ่ย “กะเวลาผิดไปหน่อย”

“ช่างเถอะ รีบไปกันดีกว่า ซาร่ากับนาโอมิก็หิวแล้วเหมือนกัน ฉันไม่อยากถูกคนจีนนี่ไล่ แสบแก้วหู”

หญิงสาวอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ เธอชำเลืองมองสองสาวชาวจีนเพื่อนร่วมแพลตฟอร์มหนึ่ง จริงเสียด้วย ซาร่าเริ่มหน้าตึง มองเธออย่างไม่ค่อยพอใจ ขณะที่นาโอมินั้นมีมารยาทและอดกลั้นได้มากกว่า เห็นได้ชัดว่าฝ่ายนั้นพยายามสะกดซาร่าตลอดเวลาไม่ให้เปลือยแสดงกิริยาชวนทะเลาะออกมา

ซาร่ากับนาโอมิเป็นสาวเชื้อชาติจีนแท้ๆ ทั้งสองคนมาจากเซี่ยงไฮ้ ตอนนี้นำร่องเรียนต่อระดับปริญญาโทด้านกฎหมาย ทั้งคู่พักอยู่ในแพลตฟอร์มเดียวกันกับเธอ นอกจากนี้ยังมีสาวญี่ปุ่นอีกสองคน เรียกว่าทั้งห้องมีแต่คนเอเชีย จนบางทีจิริชขยำงึกขำ ไม้รู้ว่าตัวเองกำลังเรียนอยู่ในยุโรปหรือเอเชียกันแน่ เพราะวันๆ เห็นแต่หัวดำมากกว่าหัวทองเสียอีก

“ซาร่ามันอยากโวยวาย เพราะกลัวว่าร้านจะไม่มีที่นั่ง มีอย่างที่ไหน อยากกินอาหารไทยมาก แต่ไม่ยอมให้เราทำให้กิน เห็นแล้วร้องอึทุกที” ปิ๊กหันมาบ่นเบาๆ ให้พอได้ยินกันสองคน ทำให้จิริชยาได้แต่อมยิ้มน้อยๆ จากนั้นทั้งหมดก็พากันเดินเข้าไปในร้าน

ภายในร้าน ‘รสทิพย์’ คลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ หญิงสาวพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมสาวจีนจึงได้รับรื้อนอยากมาถึงร้านเร็วๆ นึก เพราะร้านนี้ได้ชื่อว่าเป็นร้านอาหารไทยเจ้าเด็ดของเมืองรสชาติจัดจ้านไม่แพ้ร้านในเมืองไทย เลยทำให้มีลูกค้าพูดกันปากต่อปากจนกลายเป็นร้านดังในที่สุด

พนักงานเสิร์ฟซึ่งคุ้นหน้าเพื่อนเธอดีอยู่แล้วยกมือส่งสัญญาณบอกว่าให้รอเดี๋ยว จากนั้นจึงเดินมานำพวกเธอไปยังโต๊ะด้านใน โซนคิตีที่มีโต๊ะใหญ่ว่างสำหรับทั้งกลุ่ม ไม่อย่างนั้นจิรัชชายังแอบคิดว่าเพื่อนสาวชาวจีนอาจหลุดเหวี่ยงขึ้นมาก็ได้

พวกเธอสั่งอาหารไปไม่ก็อย่าง อาหารไทยอร่อยๆ มักจะมาพร้อม กับราคาสูงลิ่ว ถ้าเทียบเป็นเงินไทยแล้ว อาหารมื้อนี้ของเธอคงเทียบได้ กับอาหารระดับภัตตาคารหรู แต่ในเมื่อที่นี้คือต่างบ้านต่างเมือง อาหารประจำชาติที่รสชาติถูกปากก็ว่าจะหากินกันได้ง่ายๆ แถมยังเป็นโอกาสพิเศษ เลยยอมควักกระเป๋าจ่ายกัน

โอกาสพิเศษที่ว่าคือ จิรัชยาสอบอัปเกรดตามที่ทางมหาวิทยาลัย กำหนดผ่านเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนนี้เธอกลายเป็น ‘ว่าที่ดอกเตอร์’ อย่างเต็มตัว เหลือเพียงแค่ทำงานวิจัยให้ผ่าน เธอก็จะเรียนจบดั่งที่ตั้งใจ

ย้อนกลับไปเมื่อหลายเดือนก่อนตอนที่เธอทราบผล ชารานั่นเอง ที่เป็นคนลุกขึ้นมาประกาศว่าทุกคนควรจะเลี้ยงฉลองให้จิรัชยา และ ชักชวนเกมบิงคัมป์ให้มาฉลองกันที่ร้านอาหารไทย

ตอนนั้นบิงคัมป์กระซิบกับเธอว่า

‘นั่งชารามันนอยากกินอาหารไทย แต่ไม่กล้าไปกินคนเดียว กลัว สะเทือนกระเป๋าตังค์ เลยถือโอกาสลากพวกเราไปด้วย นั่งนิ่มแผนสูง’

ถึงจะรู้ว่าที่เพื่อนพูดมาเป็นเรื่องจริง ทว่าเธอไม่ยอมขัดใจเพื่อน ร่วมห้องที่ยังต้องอยู่ด้วยกันอีกพักใหญ่ จึงยอมตกลงตามที่สาวจีนเสนอ แต่กว่าทุกคนจะมีเวลาว่างพร้อมกัน ปิดเทอมใหญ่กลางปีก็ใกล้จะสิ้นสุด ลงแล้ว เลยคล้ายๆ เป็นการเลี้ยงส่งวันหยุดเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนในภาคการศึกษาใหม่ไปโดยปริยาย

หลังจากที่อาหารมาเสิร์ฟ บรรยากาศการพูดคุยบนโต๊ะก็เย็นไป อย่างสนุกสนาน ชาราดูเหมือนจะหายเคืองไปนานแล้ว เจ้าหล่อน เออร์ดอรร้อยกับอาหาร หน้าตาเบิกบาน แถมยังหันมาส่งยิ้มให้จิรัชยา

เสียด้วย รวากับลืมนไปแล้วว่าเคยไม่พอใจอะไรไว้

เวลานั้นจิรัชยาเลิกคิดมาก เธอตระหนักได้ว่าตั้งแต่เริ่มเรียนมาไม่เคยมีวันไหนเลยที่เธอไม่หาเรื่องมาคิดให้หนักสมอง ทั้งเรื่องเรียน เรื่องครอบครัว รวากับมันตามติดตัวเธอไปตลอด สลัดอย่างไรก็ไม่หลุด

อย่างกับเป็น...ลางสังหรณ์

หลังจากที่นั่งกันอยู่พักใหญ่ อาหารพร่องไปกว่าครึ่ง หญิงชราเจ้าของร้านก็ออกมาทักทายอยู่นานสองนาน พอถึงเวลาจ่ายเงิน ค่าอาหารก็ลดลงกว่าสามสิบเปอร์เซ็นต์ และคงลดไปกว่าครึ่ง ถ้าหากสี่สาวชาวไทยไม่ทักทานเจ้าของร้านแสนใจดีเอาไว้ด้วยความเกรงใจ ก่อนที่ทั้งหมดจะพากันออกมานอกร้าน

อากาศข้างนอกเย็นลงกว่าเดิมจนหญิงสาวต้องยกมือขึ้นกอดอกเพิ่มความอบอุ่นให้ตัวเอง ขณะที่บ๊ิกพ่นลมหายใจออกมาเป็นไอ

“บรี้อ...หนาวซะมด รีบกลับหอกันดีกว่า” บ๊ิกบอก แล้วรีบออกเดินนำหน้าโดยไม่รอใคร

จิรัชยาถึงเดินกึ่งวิ่งตาม ไม่ได้ใส่ใจเพื่อนร่วมทางที่เหลือนมากนัก เพราะถึงอย่างไรจุดหมายปลายทางก็เป็นที่เดียวกันอยู่แล้ว และไม่มีใครเสนอว่าจะไปต่อที่ไหน เท่ากับว่าแยกกันได้เลยตั้งแต่ตอนนี้

ลิปห่านาที่ต่อมา เธอก็มาถึงหอพร้อมๆ กับบ๊ิก ทั้งสองพักอยู่หอใกล้ๆ กัน ขณะที่หอพักของบ๊ิกเป็นห้องน้ำรวม จิรัชยากลับเลือกพักในหอที่มีห้องน้ำส่วนตัว ซึ่งเธอก็ค่อนข้างดีใจที่ตัวเองตัดสินใจถูก แต่ทุกวันนี้เพื่อนร่วมแพลตฟอรม์ใช้แค่ครัวร่วมกันยังมีปัญหา เพราะหลังจากที่อยู่รวมกันไปสักพัก ความสกปรกก็เริ่มเข้ามาเยือนห้องครัว จนจิรัชยาต้องขอไปใช้ครัวของเพื่อนแทน เธอไม่อยากนึกเลยว่าถ้าต้องใช้ห้องน้ำรวมกันจะเป็นยังไง คงไม่ต้องมองหน้ากันเลยเชียวนะ

“แวะไปที่ห้องก่อนไหม” บ๊ิกถาม พร้อมกับบ๊วยิบไปทางหอพักของตน แต่หญิงสาวส่ายหน้า

“ไม่ละ วันนี่เปลี่ยๆ อยากรีบเข้านอน”

“โอเค งั้นไม่กวนละ อากาศเริ่มหนาวแล้ว เจนยิ่งชี้หนาวอยู่ด้วย ช่วงนี้ก็พักผ่อนมากๆ นะ ระวังป่วย ใกล้เคียงเปิดเทอมแล้วต้องพร้อมลุย”

ป๊ากเองก็เหมือนกับเธอ คือมาเรียนด้วยทุนส่วนตัว แต่ที่ต่างกันก็คือป๊ากมาเรียนปริญญาโทสาขาการเงิน และหวังจะต่อเอกไปในคราวเดียวกันเลย แม้จะอายุน้อยกว่าเธอสองปี แต่ทั้งสองก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ถ้าไม่ได้ป๊ากเธออาจจะเหงากว่านี้ก็ได้

“ขอบใจนะ” เธอพูดเบาๆ แล้วหมุนตัวเดินเข้าหอพักไป

ห้องพักของเธอค่อนข้างกว้าง เพราะต้องซอยแบ่งเป็นห้าห้อง แต่ละห้องมีห้องน้ำส่วนตัวเป็นสัดส่วน ด้านนอกมีครัวสำหรับใช้ร่วมกัน ถ้าไม่มีห้องรับแขก ผังห้องเช่นนี้จิริชยามักนึกอยู่เสมอว่าเพื่อนร่วมห้องแทบจะไม่จำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันเลย

ซารากับนาโอมิยังไม่กลับมา สองสาวอาจจะไปที่บาร์แห่งใดแห่งหนึ่งภายในมหาวิทยาลัย ตรงนี้ก็ต่างจากบ้านเกิด หญิงสาวนึกภาพไม่ออกเลยว่าถ้าหากมหาวิทยาลัยในเมืองไทยยอมให้เปิดผับบาร์ในบริเวณสถานศึกษาจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ขนาดไหน

จิริชยาเปิดประตูห้องเข้าไปอย่างแผ่วเบา ไม่มีวีแววของใครในห้องอีก สาวญี่ปุ่นอาจจะออกไปข้างนอก หรือไม่ก็ไปซุกตัวอยู่ในห้องสมุดอย่างที่ทำเป็นประจำ ก็ดีเหมือนกัน เธอไม่อยู่ในอารมณ์อยากทักทายใครมากนัก อากาศอ่อนเพลียที่รุ่มร่ามาตั้งแต่ตอนที่อยู่ในร้านอาหารทำให้เธออยากเอนหลังนอนหลับเร็วๆ ตาแทบจะปิดเสียให้ได้

ตอนนั้นเอง หญิงสาวก็เหลือบไปเห็นไฟกะพริบบนโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ในห้องครัว บอกให้รู้ว่ามันข้อความเสียงฝากเอาไว้

หญิงสาวลังเล ปกติสายเข้ามักเป็นของสาวญี่ปุ่นผู้แสนจะป้อปในหมู่หนุ่มๆ อังกฤษมากกว่า ไม่ค่อยมีใครโทร.หาเธอนัก ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดทำให้เธออดปุ่มฟังข้อความที่ฝากไว้

มีแต่ความเงิบ จนเธอคิดว่าคนโทร. เปลี่ยนใจไม่ฝากข้อความแล้ว แต่แล้วก็มีเสียงซ่า ตามด้วยเสียงแผ่วเบาราวกับว่าคนพูดกำลังสะอื้นให้

“เจน น้ำเองนะ”

จิรัชยาชะงักมือที่กำลังถอดเสื้อแจ็คเก็ต คิ้วโก่งทั้งสองข้างขมวดเข้าหากัน โทรศัพทสายนี้เป็นของเธอ และหญิงสาวก็รู้ในทันทีว่าใครเป็นคนโทร.

น้ำวิภาดา...

เธอเรียกหญิงสูงวัยกว่าผู้หนึ่งว่าน้ำมาตลอดชีวิต หลอนไม่ได้เป็นญาติข้างไหน แต่อยู่ในฐานะมารดาเลี้ยง วิภาดาแต่งงานกับบิดาของเธอ ตั้งแต่ตอนที่เธอเพิ่งย่างเข้าวัยรุ่น ตอนแรกจิรัชยาแสดงอาการต่อต้านแม่ใหม่ แต่ภายหลังก็เริ่มชิน กลายเป็นว่าเธอสนิทสนมกับวิภาดามากกว่าบิดาเสียด้วยซ้ำ ช่วงที่เธอมาเรียนต่อที่นี่และไม่ได้กลับบ้าน ก็มีน้ำวิภาดาที่นี่ที่เธอติดต่อกับคอยถามข่าวคราวความเป็นไปทางโน้นอยู่เสมอ

มานึกๆ ดู จะว่าไปเธอก็ไม่ได้ติดต่อบ้านมานานแล้ว ลักสองเดือนได้เหมะ เพราะแม้แต่สนใจชีวิตทางนี้มากกว่า เพิ่งมานึกขึ้นได้ก็ตอนที่ได้ยินเสียงมารดาเลี้ยงทางโทรศัพท์นี่เอง

น้ำวิภาดาโทร. มาทำไม

น้ำเสียงแปลกแปร่งของอีกฝ่ายชวนให้เธอใจคอไม่ดี ทว่าหญิงสาวไม่ต้องรอคำตอบนาน เพราะเพียงแค่วินาทีต่อมา ปลายสายก็บอกสาเหตุการโทร. ในครั้งนี้

สาเหตุที่เธอไม่ยอมไต่ยืมแม่แต่น้อย

“เจน พ่อเราเสียแล้วนะ”

ทางนั้นยังคงพูดต่ออีกหลายประโยคด้วยน้ำเสียงสะอึกสะอื้น พุดไปก็เหมือนจะร้องไห้ไปด้วยความเศร้าโศก ทว่าจิรัชยาไม่ได้ยินอีกต่อไปหูของเธออื้ออึงไปแล้วตั้งแต่ประโยคแรก

บิดาของเธอเสียชีวิตแล้ว...

หญิงสาวมือเย็นเฉียบ หัวใจเต้นรัวเร็ว สมองปฏิเสธที่จะรับรู้
ความจริง

เป็นไปไม่ได้ บิดาของเธอแข็งแกร่ง ไม่มีโรคประจำตัว แล้วเหตุใด
จึงจากไปอย่างกะทันหันเช่นนี้ได้เล่า

เธอนึกอยากให้ตัวเองฟังผิด ตกอยู่ในฝันอันโหดร้าย ทว่าทำได้
เพียงปล่อยให้ น้ำตา รื้นขึ้นมา ก่อนที่จะไหลรินออกมาอย่างไม่ขาดสาย
น้ำวิภาดา คงไม่โทรศัพท์มาล้อเล่นแน่ และเธอก็ไม่ได้ป่วยไข้เสียจนพอ
คิดเอาเองเป็นตุเป็นตะ

ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง

บิดาของเธอจากไปแล้ว...อย่างไม่มีวันกลับ

เมื่อตระหนักเช่นนั้นแล้ว โลกทั้งใบของจิรัชยา ก็ดับวูบไปในทันใด

๒

ล้อเครื่องบินลำใหญ่ของสายการบินแห่งชาติแตะพื้นรันเวย์ สนามบินนานาชาติอันโดเนียในเวลาช่วงเช้าช่วงบ่าย ผิดจากกำหนดการ ลงจอดไปไม่เกินสิบนาที แสงแดดแรงกล้าเยี่ยมหน้าเข้ามาทักทายผู้โดยสาร บนเครื่อง เพียงแค่มองก็จินตนาการได้แล้วว่าอากาศภายนอกจะร้อน สักปานใด

จิรัชยาเหลือบตามองตัวอาคารโอ่อ่าของสนามบินอย่างไม่ใส่ใจนัก เครื่องยังคงแล่นช้าๆ ไปตามรันเวย์ เตรียมตัวเทียบท่ากับวงช้าง หรือสะพานเทียบเครื่องบินที่มารออยู่ก่อนแล้วแถวประตูหมายเลขสาม บริเวณรอบๆ ว่างโล่ง ไม่เห็นเครื่องบินลำอื่นในระยะใกล้ เดว่าถึงจะสร้างอาคารเสียใหญ่โต แต่เอาเข้าจริงสนามบินนานาชาติอันโดเนียคงไม่ค่อยมีเที่ยวบินพลุกพล่านมากนัก

แม้แต่เธอเองก็เถอะ ถ้าหากไม่มีเรื่อง ก็คงไม่นึกอยากมาประเทศนี้ ใช้...ถ้าไม่มีเรื่องนั้นเสียอย่าง

ไฟสัญญาณรัดเข็มขัดดับลง พร้อมกับที่ตัวเครื่องจอดสนิท

ผู้โดยสารพากันลุกขึ้นยืนเพื่อหยิบกระเป๋าในช่องเก็บสัมภาระเหนือศีรษะโดยพร้อมเพรียงกันราวกับนัดกันไว้ เนื่องจากหญิงสาวนั่งอยู่ด้านในประกอกับไม่ได้รีบร้อนอะไร เธอจึงนั่งมองออกไปนอกหน้าต่างสำรวจสนามบินแทนการลุกขึ้นเบียดเสียดกับคนอื่นในทางเดินแคบๆ

หลังผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรมาแล้ว จิรัชยาจึงมีโอกาสดูพิพิธภัณฑสถานบินนานาชาติแห่งนี้ในอีกมุมหนึ่งอย่างถ้วนทั่ว

สถานบินนานาชาติอันโดเนียมี่ชื่อเรียกเดียวกันกับชื่อประเทศ ตัวอาคารสร้างอย่างโอ้อ่า เลือกลงใช้สีขาวสะอาดตา เพดานมีเส้นสายลายโค้งปิดปลายคล้ายคลื่น สถาปนิกคงตั้งใจสร้างให้เป็นลูกเล่น ถ่ายรูปมาคงสวยไม่หยอก บังเอิญว่าเธอไม่อยู่ในอารมณ์รื่นเริง ไม่อย่างนั้นคงเก็บภาพหาดูยากเอาไว้สักภาพสองภาพ

ที่ว่าหาดูยากไม่ใช่ว่าอันโดเนียมี่ปิดประเทศหรือว่าอันตรายอะไรมากมาย เพียงแต่ประเทศนี้ไม่ค่อยเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวเท่าใดนัก ผลอๆ บางคนอาจไม่รู้จักด้วยซ้ำ เอ่ยชื่อไปคงงกกันเป็นแถบว่าอยู่ตรงไหนของแผนที่โลก

‘สาธารณรัฐอันโดเนียมี่’ เป็นประเทศใหม่ในทวีปแอฟริกา ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของทวีป มีพรมแดนติดกับประเทศแอฟริกาใต้และนามิเบีย คำว่า ‘ใหม่’ อาจเป็นคำนิยามที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงนัก เพราะอันโดเนียมี่ได้รับเอกราชจากยุคอาณานิคมมานานพอสมควรแล้ว ทว่ามีนโยบายปิดประเทศมาโดยตลอด เพิ่งมาเปิดประเทศได้ไม่นานมานี้ พร้อมกับเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบสาธารณรัฐ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข ทว่าก็ยังคงมีปัญหาภายในเช่นเดียวกับประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย โชคดีว่าไม่มีกลุ่มก่อการร้ายและสงครามกลางเมือง ไม่เช่นนั้นคงไม่มีนักท่องเที่ยวหน้าไหนกล้ามาเยือน

เธอเคยอ่านจากนิตยสารต่างประเทศในระหว่างหาข้อมูลของประเทศนี้ว่า อันโดเนียมี่อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะ

เหมือนเพชรและทอง จากข้อมูลเบื้องต้นนี้ อันโตเนียควรจะร่ำรวย แต่ประเทศนี้ก็เหมือนอีกหลายประเทศที่ยังคงดิ้นรนในสังคมโลก ช่องว่างระหว่างชนชั้นในอันโตเนียค่อนข้างสูง คนรวยก็แสนรวย ส่วนคนจนก็ยังคงปากกัดตีนถีบ อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม บ้างก็หาเลี้ยงชีพด้วยการทำผิดกฎหมาย กลายเป็นปัญหาสังคมต่อไป และภาครัฐก็ยังไม่สามารถจัดการปัญหาได้อย่างเด็ดขาด

เธอได้เผชิญปัญหาที่ตอนออกนอกสนามบินนี้เอง

วิธีที่จะไปยังเมืองหลวง ‘อันโตเนียซิตี’ มีอยู่สองทางคือ มีรถส่วนตัวมารับ หรือไม่ก็ใช้บริการรถแท็กซี่ซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก และแต่ละคันก็เँगราคาเสียจนน่าตกใจเพราะรู้ว่าลูกค้าไม่มีทางเลือก

หญิงสาวยื่นต่อราคาค่าโดยสารอยู่นานสองนาน ตอนแรกคนขับบอกราคาสูงเกินควรไปมากโข เธอพยายามต่อรองจนได้ราคาเกือบจะน่าพอใจ ทว่าขณะที่กำลังจะขึ้นรถนั้นเอง ก็มีชายคนหนึ่งวิ่งมากระแทกเธอจนร่างบางเกือบชนประตुरถที่เปิดค้างเอาไว้

จิริชยาหวีดร้องด้วยความตกใจ รีบยกมือขึ้นยันตัวเองไว้ไม่ให้ล้มทันใดนั้นเองก็รู้สึกถึงแรงกระชาก ก่อนจะตระหนักได้ว่าชายคนนั้นฉกกระเป๋าสะพายของเธอไปแล้ว

“ช่วยด้วยค่ะ โจรวิ่งราว!” เธอตะโกนร้องเป็นภาษาอังกฤษ พยายามยกมือไม่พั่ววัน

ไม่มีใครในบริเวณนั้นขยับตัว ทุกคนเพียงแค่มองตามตัวต้นเหตุแต่ไม่มีใครเสนอตัวช่วยเหลือเลยสักคน

หญิงสาวเกือบจะถอดใจ ปล่อยให้เจ้าโจรได้กระเป๋ไปตามประสงค์แล้ว โฉนนั้นมีทรัพย์สินส่วนตัวของเธอก็จริง แต่ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นบัตรต่างๆ ที่พอจะยกเลิกได้ ส่วนเงินนั้นเธอแลกเป็นเช็คเดินทางแยกเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อติดตัวอยู่แล้ว พาสปอร์ตก็เช่นเดียวกัน

ใช่...เธอเกือบจะถอดใจแล้ว ถ้าไม่คิดว่าในกระเป๋ามีของมีค่า

อย่างอื่นอีก

สิ่งที่ทำให้เธอต้องเดินทางมาถึงอันโตเนีย ซึ่งเธอทิ้งไม่ได้เด็ดขาด
 จิรชยาออกวิ่ง ทิ้งกระเป๋าเดินทางไว้บนรถแท็กซี่โดยไม่สนใจเสียง
 ร้องโหยกโหยกของคนขับ หญิงสาววิ่งตามโจรไป เห็นหลังของมันน้อยๆ
 อีกฝ่ายเป็นชายตัวเตี้ย ร่างผอมบาง และคงไม่แข็งแรงนัก ฝ่าเท้าจึง
 ค่อนข้างช้า ไม่สมกับเป็นโจรวิ่งราว

ทว่ายังไม่ทันเข้าใกล้ เธอก็ชนกับร่างสูงบึกบึนเข้าเต็มแรง

หญิงสาวเงยหน้า สายตาพลันสบกับดวงตาคมเข้มที่ก้มลงมองมา
 อยู่ก่อนแล้ว กระแสพลังบางอย่างอันเกิดจากปฏิกิริยาเคมีในร่างกายไหล
 ผ่านสร้างความรุ่มร้อนให้เธอทันควัน หัวใจเต้นถี่แรงอย่างไม่อาจหักห้าม
 ได้ เพียงแค่เห็นแววตาของเขา...

คนแปลกหน้าที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต

เหลวไหล หญิงสาวนึกตำหนิตัวเองในใจ เธอจะรู้สึกความไหวกับ
 ชายหนุ่มแปลกหน้าได้อย่างไรกัน เพิ่งเจอเขาแค่ไม่กี่วินาที สบตาก็กะ
 ครั้งเดียว เห็นหน้าเขายังไม่เต็มหน้าด้วยซ้ำ

ว่าแล้วจิรชยาก็ถอยห่าง พร้อมกับพึมพำคำขอโทษ และถือโอกาส
 ล่ามวไปหน้าของเขาที่เธอยังไม่เห็นเต็มตาเมื่อครู่

ใบหน้าของชายหนุ่มคมเข้ม ผิวสีแทนคล้ำแดด จมูกโด่งรับกับ
 ดวงตาคมไม่แพ้กัน ริมฝีปากได้รูป ไหล่ลงมาถึงคางมน มีไรเคราสากๆ อยู่
 ตรงนั้น ผมตัดสั้นเปิดหน้าผากกว้าง ใบหน้ารูปหัวใจ โดยรวมแล้ว
 เธออาจพูดได้ว่า ผู้ชายตรงหน้าคือรูปแกะสลักของเทพบุตรซัดๆ เผลอๆ
 จะหล่อเหลากว่าเสียอีก เพราะเขามีเลือดเนื้อ ไม่ใช่เพียงแค่หินหรือ
 ปูนปั้นไว้ชีวิต

แต่ไม่ใช่เวลามาสนใจเรื่องพรรคนี้สักหน่อย!

เธอนึกขึ้นได้ แล้วรีบร้องว่า

“กระเป๋าฉัน!”

หนุ่มแปลกหน้ามองตามสายตาของเธอ แล้วถามเป็นภาษาอังกฤษ
ชัดเจน

“มันขโมยกระเป๋าของคุณหรือ?”

“ใช่ค่ะ” เธอตอบสั้นๆ ตั้งท่าจะออกวิ่งตาม แต่เขายื่นมือมาขวางไว้
พร้อมกับบอกแกมสั่ง

“รอก่อนนี่!”

หญิงสาวกำลังจะอำปากพูด แต่ชายหนุ่มออกวิ่งตามโจรกระจอก
ไปอย่างรวดเร็วจนลับสายตาไปเสียก่อน หลังจากที่หญิงสาวรอเขาด้วยความ
กระวนกระวายใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็กลับมาพร้อมกับกระเป๋าสะพาย
หนังสีน้ำตาลของเธอ

“ขอบคุณใช้ไหมครับ?”

“ชะ...ใช่ค่ะ” เธอละล้าละลักตอบขณะยื่นมือไปรับมา พร้อมพริ้ม
ขอบตาเขาไม่ขาดปาก “ถ้าหากไม่ได้คุณ ฉันคงไม่ได้กระเป๋าคืนมาแน่ๆ
ขอบคุณจริงๆ นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ” เขายิ้ม ช่างเป็นรอยยิ้มที่สดใส มีเสน่ห์ จนทำให้
หัวใจเธอเต้นแรงได้อีกรอบ ใครจะนึกแล้วว่าใบหน้าเคร่งขรึมน่าเกรงขาม
ในคราวแรกจะแปรเปลี่ยนไปได้เพียงแคร์ิมฝีปากขยับโค้งขึ้นเท่านั้น ถ้า
หากเปรียบเขาเป็นเทพบุตร ก็ต้องเป็นเทพบุตรที่นำความรักมาสู่หัวใจ
ผู้คนได้อย่างแน่นอน

และเขาก็นำโชคดีมาให้เธอด้วย

“ฉันไม่รู้จะตอบแทนคุณอย่างไรดี!”

“ไม่ต้องหorrอกครับ เห็นคนเดือดร้อนผมก็ยื่นมือมาช่วยเหลือ
คุณไม่ใช่คนที่นี้?”

“ค่ะ”

“มาเที่ยวหรือครับ?”

“ไม่เชิงค่ะ” เธอลังเล ไม่รู้จะตอบอย่างไร แน่ล่ะว่าเธอไม่ได้ถ่อ

มาถึงทวีปแอฟริกา ยืนอยู่ในประเทศที่ไม่คุ้นเคยเพื่อมาเที่ยว สัมภาษณ์ติดตัว ก็มีอยู่น้อยนิด ทว่าไม่ใช่เรื่องที่เธอจะเที่ยวไปบอกคนแปลกหน้าว่าตัวเองมาทำอะไรอยู่ที่นี่ ชายหนุ่มเองก็คงสังเกตได้จึงไม่ซ้กซี้ดต่อ

“ผมไม่รังเกียจคุณไว้ดีกว่าครับ คนขับแท็กซี่ยืนรออยู่แล้ว ท่าทางเขาไม่ค่อยสบายอารมณ์เท่าไรหรอก”

“เขาคงนึกว่าฉันเปลี่ยนใจมั้งคะ” เธอว่า “ตอนกระเป๋าค้นโดนกระชากก็ไม่เห็นช่วย พอฉันวิ่งตามเขาก็ตะโกนด่าใหญ่เลย”

“มีคนมากมายมองความเดือดร้อนของคนอื่นอย่างเฉยเมย เพราะถือว่าไม่ใช่เรื่องของตัว แต่คุณอย่าเพิ่งขุ่นมัวเลยนะครับ ผมรับรองว่าคนอันโตเนี่ยไม่ดูตายอย่างนี้ทุกคนหรอก ให้โอกาสเราอีกหน่อย คุณจะได้เห็นเองว่าคนอันโตเนี่ยก็เป็นมิตรไม่แพ้ชาติใดในโลก”

“ค่ะ” เธอส่งยิ้มอ่อนๆ ให้เขา “ฉันไปก่อนนะคะ”

“เชิญครับ” เขาผายมือ “ผมชื่อวินซ์ ยินดีที่ได้ช่วยเหลือนะครับ”

เธอไม่ได้บอกชื่อกลับไป เพียงแต่ส่งยิ้มให้อีกครั้ง ก่อนจะวิ่งกลับไปยังจุดที่คนขับแท็กซี่อารมณ์บูดยืนรออยู่ด้วยใบหน้าบึ้งตึง

แท็กซี่กลางเก่ากลางใหม่แล่นจากไปด้วยความเร็วสูงราวกับต้องการชดเชยเวลาที่เสียไป ชายหนุ่มหน้าตากมเข้มยืนมองจนมันลับหายไปจากสายตา ก่อนจะยิ้มมุมปาก ดวงตาเป็นประกายวับเมื่อนึกถึงใบหน้าของหญิงสาวที่เพิ่งบอกลา

เธอเป็นใคร...

เขาไม่รู้ชื่อเธอ ผิดหวังอยู่เหมือนกันที่เธอไม่ยอมตอบ แต่ก็พอจะเข้าใจ คนเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก แถมเขายังเป็นเพศตรงข้าม สัญชาติต่าง การระวังภัยของหญิงสาวคงทำงาน แม้เขาจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ แต่ก็ไม่อาจไวใจได้เต็มที่ จึงเลือกที่จะไม่บอก เพราะคิดว่าคงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว

แต่เธอคิดผิดแน่นอน

คนอย่างวินซ์ลองได้ถูกใจใครแล้ว ต่อให้ต้องบุกป่าฝ่าดงเขาก็จะพยายามให้ถึงที่สุด แคหญิงสาวต่างเมืองคนเดียว หาดัวไม่ยากเย็นขนาดนั้นหรอก

ชายหนุ่มนึกถึงใบหน้าหวานนั้น ดวงหน้าที่ทำให้เขาตะลึงงันตั้งแต่นั้นมา แรกเห็น สลัดอย่างไรก็ไม่หลุดไปจากความทรงจำ อาจเพราะดวงตากลมโตแฝงแววหม่นเศร้าคุ่นนั้น จมูกโด่ง ริมฝีปากอím โหนกแก้มสูง แต่งแต้มสีสันบางเบา หรือคือได้รูปที่โง่งราวคันศรยามตระหนกตกใจ หญิงสาวรูปร่างบางทว่าสมส่วน ตัวค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับหญิงสาวชาวเอเชียที่เขาเคยพบเจอ ทว่าก็ยังสูงเพียงแค่คางของคนสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเช่นเขา

บางอย่างในตัวเธอทำให้เขาสนใจใคร่รู้ว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน และเดินทางมาทำอะไรที่ประเทศนี้ เป็นความสนใจชนิดที่ว่าหากไม่ได้รับการเติมเต็ม เขาคงอกแตกตายได้

ไม่รู้จักชื่อก็ไม่เป็นไร ชายหนุ่มพนันกับตัวเองว่าไม่พ้นวันนี้หรอก เขาต้องได้เจอเธออีกแน่

ความมั่นใจของวินซ์เลือนหายไปทันใด เมื่อชายหนุ่มขับรถมาถึงอันโดเนียซิตี้แล้วพบว่าไม่มีหญิงสาวชาวเอเชียในรายชื่อแขกเข้าพักของโรงแรมรอยัล เฟลซ

เขาทั้งผิดหวัง งุนงง ราวกับโดนตีเข้ากลางแสกหน้า เขาไม่น่าเดาพลาด แล้วเหตุใดจึงไม่พบเธออย่างที่คาดเอาไว้ หน้าตาทำทางเป็นนักท่องเที่ยวยุคๆ ออกอย่างนั้นไม่น่ามีญาติสนิทอยู่ในประเทศนี้ได้

“แน่ใจนะที่เช็กดีแล้ว” เขาถามพนักงานต้อนรับให้แน่ใจ อีกฝ่ายคุ่นหน้าคุ่นตาเขาที่อยู่แล้วเพราะเป็นลูกค้ำประจำ จึงถามหาแขกคนอื่นได้อย่างไม่มีปัญหา

“ครับ คุณวินซ์ ตอนนี้องค์โรงแรมเราไม่มีแขกชาวเอเชียเลยแม้แต่คนเดียว” พนักงานนายนัยน์

“ขอบใจ” เขาเอ่ย แล้วเดินออกมาด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

เธอไปพักอยู่ที่ไหนกันนะ

แม้อันโตเนียซิติจะได้อธิบายว่าเป็นเมืองหลวงของประเทศ ทว่าก็มีขนาดไม่ใหญ่นัก และความเจริญก็ยังคงด้อยกว่าประเทศข้างเคียงอย่างแอฟริกาใต้อยู่มาก อาคารทันสมัยกระจุกตัวอยู่แค่ใจกลางเมืองพื้นที่เล็กนิดเดียว โรงแรมรอยัล เพลซ เองก็เป็นสถานที่พักแรมแห่งเดียวที่พอจะใช้คำว่า ‘โรงแรม’ ได้ นักท่องเที่ยวร้อยละร้อยต้องพักที่โรงแรมแห่งนี้ เพราะทั้งสะดวกสบายและปลอดภัยกว่าการเสี่ยงไปพักตามเกสต์เฮาส์ ซึ่งก็มีอยู่น้อยมาก และราคาก็ไม่ได้แตกต่างกันมากมายจนแม้แต่คนท้องถิ่นยังยอมจ่ายราคาแพงกว่าเพื่อเลือกพักที่นี่

ความจริงแล้วอันโตเนียไม่ใช่ประเทศสำหรับท่องเที่ยว ขนาดเขาอาศัยอยู่ที่นี้ยังนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าจะไปพักผ่อนหย่อนใจได้ที่ไหน เมืองหลวงนะพอเดินเที่ยวได้ เพราะตั้งอยู่ริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก อากาศเย็นสบายตลอดปี เนื่องจากได้อิทธิพลจากลมทะเลอยู่มาก แต่ส่วนอื่นๆ ของประเทศเป็นป่าร้อนชื้น ไม่มีแหล่งท่องเที่ยว เพราะยังไม่มีรัฐบาลไหนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เป็นเรื่องเป็นราว พื้นที่ที่พื้นที่พินเขตเมืองหลวงจึงไม่ต่างจากแดนสนธยาที่แม้แต่คนเดินทางสมบุกสมบันยังลังเล เพราะรู้ว่าหากเอาชีวิตมาทิ้งในเขตที่ไม่น่าไว้วางใจ ชาตินี้ก็อาจไม่มีแม้แต่ศพกลับออกไปให้ใครเห็น

ไม่ใช่ว่าประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของเขาจะน่ากลัว เพียงแต่มันล้าหลัง ขาดความเจริญ จนกลายเป็นความลึกลับสำหรับคนภายนอก

เหตุนี้เองเขาถึงมันนอกมันใจนักหนาว่าหญิงสาวที่ถูกตาต้องใจคงไม่มีทางไปไหนไกล ต้องพักอยู่ในโรงแรมแห่งนี้แน่นอน ใครจะนึกแล้วว่าเจ้าหล่อนจะอันตรายกันไปราวกับล่องหน

หรือเขาเข้าใจผิด เธออาจเดินทางมาไกลเพื่อมาหาใครสักคน บางทีอาจเป็นคนพิเศษ

วินซ์ตัดใจยอมแพ้อันหลังกลับ บอกตัวเองว่าให้ลิ้มหญิงสาวคนนั้นเสีย...

แต่กลับตระหนักว่าช่างลบไปหน้าหวานนั้นนอกจากหัวใจได้ยากเย็นเหลือเกิน

จิรัชยามองทิวทัศน์นอกห้องพักอย่างไม่แน่ใจนัก ลังเลว่าตัวเองทำถูกหรือไม่ที่ตัดสินใจเดินทางมาประเทศที่น้อยคนนักจะรู้จัก และเข้าพักในเมืองที่ผู้คนรู้จักน้อยกว่าชื่อประเทศอีกหลายเท่าตัว

ตอนนี้เธอกำลังยืนอยู่ในเกสต์เฮาส์แห่งหนึ่งในเมืองโรวาร์ เมืองเล็กๆ ที่อยู่ห่างจากทางเหนือของอันโดเนียซิตีมาสี่สิบลิโลเมตร หญิงสาวมองผ่านกระจกมัวชั่วคราวออกไปเห็นป่าเขาสุดลูกหูลูกตาสลับกับพื้นที่ดินแดงเต็มไปด้วยฝุ่นควัน บ้านเรือนส่วนใหญ่สูงไม่เกินสองชั้น กระจุกตัวอยู่เป็นหย่อมๆ ท่ามกลางหมู่ไม้ซึ่งกินพื้นที่มากกว่าพื้นที่ที่อยู่อาศัยเกือบสองเท่า ยังดีที่เกสต์เฮาส์อยู่ในสภาพดี ค่อนข้างใหญ่โตและสะอาดสะอ้าน

เธอกล้ามาที่นี้ได้อย่างไรกันนะ จิรัชยานึกถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่ามันก็เป็นเพียงคำถามลอยๆ ที่ไม่ต้องการคำตอบ เพราะเธอมีคำตอบในใจอยู่ก่อนแล้ว

คำเชิญของมหาเศรษฐีอัลมาโล และเพชรน้ำงามเม็ดนั้น

ย้อนกลับไปเมื่อเดือนก่อน หลังจากที่ได้ทราบข่าวร้าย โศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ในชีวิตของจิรัชยา ก็เริ่มต้นขึ้น เธอเป็นลมหมดสติหลังได้ฟังข้อความทางโทรศัพท์ของวิภาดา เตือดร้อนถึงเพื่อนร่วมแพลตอย่างซาราและนาโอมิ ที่พอกลับมาจากผับเห็นเธอนอนฟุบอยู่บนพื้นห้องครัว ก็รีบช่วยกันปฐมพยาบาลเป็นการใหญ่

เธอไม่รู้เลยว่าตัวเองนอนอยู่อย่างนั้นนานแค่ไหน พอได้สติในตอนเช้า หญิงสาวก็พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียงโดยมีเพื่อนฝูงรายล้อม รวมถึงแม็กด้วย

เขาเป็นหนุ่มเชื้อสายไทย ผิวขาวเหลืองค่อนข้างซีดจางตามแบบลูกผสม ใบหน้าที่เคยอ่อนโยนเป็นนิത്യในยามนี้แสดงอาการร้อนออกร้อนใจ พอเห็นเธอฟื้น ชายหนุ่มก็ค่อยเผยรอยยิ้มออกมาได้บ้าง

แม็กเป็นเพื่อนชายคนสนิทที่คบหากันมาได้หนึ่งปีแล้ว ทั้งสองคนเจอกันตอนมาเรียนต่อนี้เอง เขาเป็นคนจิตใจดี เอาการเอางาน ไม่เคยเที่ยวเตร่ ค่อนข้างเสียบ แต่ก็น่ารักและพึ่งพาได้ ทว่าเพราะเธอยังไม่แน่ใจว่าจะสามารถคบใครได้อย่างจริงจังในต่างบ้านต่างเมือง ทั้งสองจึงตกลงเป็น ‘เพื่อนสนิท’ กัน ไม่ใช่คำว่า ‘แฟน’

จิรชยาอ้าปากจะพูดแต่ลำคอแห้งผาก เสียงที่ออกมาเลยฟังไม่ได้ศัพท์หนัก แม็กรีบกลืนจุกจอรินน้ำให้ พอได้จิบน้ำหญิงสาวจึงค่อยรู้สึกสดชื่นขึ้น เธอกวาดตามองคนที่รายล้อมอยู่ แล้วจึงถามเสียงปร่าว่า

“ฉันเป็นอะไรไป...”

“เธอเป็นลม นอนหมดสติอยู่ในครัวโน่น ดินะที่ยายซาร่ากับนาโอมิ กลับมาเร็ว ไม่อย่างนั้นอาจหนาวจนจับไข้ได้ ข้างนอกไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ไว้ซะด้วย” ปีกเป็นคนอธิบายเหตุการณ์

สมองที่รู้สึกตื้อๆ เริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ จิรชยานึกได้ทันทีว่าเหตุใดเธอจึงหมดสติไปอย่างนั้น ใบหน้าหวานซีดเผือด มือลั่นระริกจนคนใกล้ตัวร้องขึ้นมา

“ตายแล้ว! หน้าซีดเขียว เป็นอะไรหรือเปล่ายายเจน”

“จะ...ฉัน...” เธอส่ายหน้า น้ำตารื้นขึ้นมาเต็มตาจนมองเห็นหน้าเพื่อนรางเลือน ก่อนจะพูดเสียงปร่าว่า “พ่อฉันตายแล้ว”

แล้วหญิงสาวก็ปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้น

นานที่เดียวกว่าจะปลอบเธอให้สงบลงได้ ถึงตอนนั้นเพื่อนๆ คนอื่น

ต่างก็พากันหลบฉาก ปล่อยให้แม่็กอยู่ตามลำพังกับหญิงสาว เพราะคิดว่า การให้คนรักปลอมใจน่าจะเป็นสิ่งที่จิริชยาต้องการมากที่สุดในเวลานี้

“เจนอย่าเสียใจไปเลยนะ คิดเสียว่าคุณพ่อท่านไปสบายแล้ว ไม่ต้อง เเพชฌัญเคราะห์กรรมอีก”

“จะคิดอย่างนั้นได้ยังไงกันละแม่็ก เจนไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าพ่อป่วย เป็นอะไร มันกะทันหันมาก จน...ไม่อยากจะเชื่อ”

“ยังไม่รู้หรือหรือว่าท่านเสียยังไง”

“ค่ะ” เธอพยักหน้าอย่างอ่อนแรง “แค่ฟังน้ำดาบอกข่าว เจน ก็เป็นลมไปแล้ว มันตื้อไปหมดจนไม่ทันได้ฟังอะไรทั้งนั้น”

“เดี๋ยวผมฟังให้ ข้อความยังอยู่ในโทรศัพท์ที่ใช้หรือเปล่า”

จิริชยาพยักหน้า แม่็กเดินออกจากห้อง เพียงครู่เดียวก็กลับมา ชายหนุ่มยกมือแตะไหล่บอบบางจนเจ้าของร่างสะดุ้ง เงยหน้าขึ้นรับฟัง ข่าวร้าย

“คุณน้าวิภาดาบอกแล้วว่าพ่อเจนเสีย ตั้งศพอยู่ที่วัด... ขอให้คุณ ติดต่อกลับไปว่าจะกลับมาร่วมงานด้วยหรือเปล่า”

“แค่นั้นหรือ” เธอถามย้ำ “น้ำดาไม่ได้บอกหรือว่าพ่อ...เป็นอะไร”

“เปล่า” แม่็กส่ายหน้า “แล้วเจนจะทำยังไง”

หญิงสาวนั่งคิด หันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ด้านนอกลม คงแรงพอดู เพราะเห็นใบไม้สะบัดไหว จากนั้นก็หันกลับมาองเขาด้วย สีหน้าอย่างคนที่ตัดสินใจได้

“เจนจะกลับเมืองไทย”

แม่็กไม่ได้ห้ามหญิงสาว รู้ดีว่าหากเขาตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ก็คงตัดสินใจแบบเดียวกัน คนในครอบครัวยอมมากกว่าคนอื่นใด ทว่าเขาก็ยังเป็นห่วง

“จะกลับสักกี่วันหรือ”

“ยังไม่รู้เลย” จิริชยาส่ายหน้าอีก “เจนคงต้องโทร. ถามน้ำดาให้

แน่นอนก่อนว่ารายละเอียดเป็นยังไง จากนั้นค่อยจองตัว คงจองแบบ
ไม่ระบุวันกลับ”

“อีกไม่นานก็จะเปิดเทอมแล้ว แค่อาทิตย์เดียวเอง” แม็กพูดลอยๆ

“เจนอาจจะกลับมาซ้ำ”

“ให้ผมจัดการทางนี้ให้นะ”

“ขอบคุณมากนะแม็ก ถ้าเจนอยู่ตัวคนเดียว ปานนี้คงสติแตกไปถึง
ไหนต่อไหน” เธอยิ้มอ่อนๆ ผิดเพื่อนเสียจนคล้ายริมฝีปากแต่คลื่ออกเป็น
เส้นตรงมากกว่า “เจนไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อไหร่ เพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไรให้
จัดการมากนัก้อยแค่ไหน อาทิตย์หนึ่งคงไม่ทันแน่ เจนคงต้องแจ้งเดวิด
ก่อนเปิดเทอม”

หญิงสาวหมายถึงอาจารย์ที่ปรึกษาของตัวเอง นักศึกษาปริญญาเอก
ทุกคนต้องมีอาจารย์ที่ปรึกษาตั้งแต่แรก เพื่อปรึกษาเรื่องการทำวิจัย
ทั้งหมด

“ผมเป็นห่วงเจนนะ”

“ไม่น่ามีปัญหาอะไรหรอก ถึงยังไงเจนก็สอบเสร็จหมดแล้ว เหลือ
แค่ทำวิจัยเท่านั้น ไม่น่าว่าพออะไรๆ เข้าที่ เจนอาจขอเก็บข้อมูลที่เมืองไทย
นั่นแหละ แล้วค่อยกลับมาส่งงาน”

อันที่จริงจิรชยาคิดหัวข้อวิจัยไว้หมดแล้ว และเสนออาจารย์
ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้วด้วย แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อมีเหตุสุดวิสัยขึ้นมา
เธอเลยคิดว่าจะเปลี่ยนหัวข้อให้เข้ากับเมืองไทย จะได้มีข้ออ้างให้เก็บ
ข้อมูลที่บ้านเกิดได้

“ไม่ว่าเจนจะเลือกอย่างไร อย่าลืมนะว่ามีผมอยู่ ผมจะคอย
ช่วยเหลือเจนเสมอ”

จิรชยยิ้ม สถานะของแม็กไม่เหมือนเธอ เขามาเรียนปริญญาโท
ควบปริญญาเอกต่อเนื่องด้วยทุนของรัฐบาล จบแล้วต้องกลับไปทำงาน
ใช้ทุนในหน่วยงานของรัฐ การเรียนจึงเป็นสิ่งที่เขาทิ้งไปไม่ได้เลย และ

แน่นอนว่าชายหนุ่มไม่มีเงินถึงเงินถึงมากพอที่จะเดินทางกลับประเทศไทยพร้อมเธอด้วย

“ขอบคุณนะแม็ก”

เธอตอบเขาเบาๆ ไม่รู้เลยว่าการเดินทางกลับบ้านเกิดของเธอในครั้งนี้จะยาวนานกว่าที่คิด

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าล่องเข้าสู่ช่วงเย็นแล้ว อากาศค่อนข้างร้อนขึ้น แม้ว่าพระอาทิตย์กำลังจะลาลับขอบฟ้า แม้จะเป็นเดือนพฤศจิกายน แต่ทางตอนใต้ของทวีปแอฟริกากลับเป็นฤดูใบไม้ผลิ เพราะตั้งอยู่ในซีกโลกใต้ ฤดูกาลจึงตรงกันข้ามกับแถบอเมริกาเหนือและยุโรป ถ้าเป็นที่อังกฤษ ปานนี้ใบไม้คงร่วงจากต้นเกือบหมดแล้ว ลมหนาวเริ่มมาเยือน และอีกหนึ่งเดือนข้างหน้าก็อาจมีหิมะตก

นึกถึงอังกฤษแล้วก็ต้องถอนหายใจอีกรอบ เวลานี้เธอควรจะอยู่ที่นั่น ตั้งหน้าตั้งตาเรียนต่อ ถ้าหากไม่มีเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งหลายเกิดขึ้น แต่ก็ไม่น่าละ ชีวิตคนเราไม่แน่นอน สิ่งที่ไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้นได้ ดังเช่นที่เธอต้องเหยียบย่างเข้ามาในดินแดนอันโดดเดี่ยวแห่งนี้

จรรยาลูกขึ้นล้าหลังล้าตา ชับไล่ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางยาวนานเกือบหนึ่งวัน สิ่งเดียวที่เธออยากทำคือกินอาหารเย็น จากนั้นก็นอนให้เต็มอิม พรุ่งนี้เข้าค้อย่างกัน

เธอมีเป้าหมายในการเดินทางมาไกล พรุ่งนี้...เป้าหมายนั้นก็จลสำเร็จ และเธอจะได้กลับไปเสียที

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทำให้คนที่กำลังนั่งเหม่อละดั่งสุดตัวหญิงสาวรีบเดินไปที่ประตูแล้วมองผ่านช่องตาแมว เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงชาวแอฟริการ่างท้วม ซึ่งเธอพอคุ้นหน้าว่าเป็นเจ้าของเกสต์เฮาส์แห่งนี้

เธอเปิดประตูออก แล้วถามอีกฝ่ายว่า

“มีอะไรหรือคะ”

“เย็นแล้ว มีสจะรับประทานอาหารไหมคะ”

“ก็ดีค่ะ ฉันหิวมากเลย”

“อาหารจะพร้อมในอีกสิบนาที ห้องอาหารอยู่ด้านล่าง แต่ถ้ามีสอยากให้ง่ายมาเสิร์ฟก็ไม่มีปัญหา”

“ถ้าไม่รบกวน ฉันขอรับประทานอาหารข้างบนแล้วกันค่ะ” ดีเหมือนกัน เธอเห็นอัยกีนกว่าจะแต่งตัวลงไปเจอใคร แม้ว่าดูแล้วสถานที่พักแรมแห่งนี้แทบจะไม่มีแขกอื่นนอกจากเธอเลยก็ตาม

เจ้าของเกสต์เฮาส์พยักหน้า พุดอะไรบางอย่างเบาๆ ที่เธอฟังไม่ออก แต่จิรัชยากก็ไม่ได้ใส่ใจนัก เธอปิดประตูแล้วเดินไปลี้มตัวลงบนเตียงนอนขนาดควีนโซฟาที่ค่อนข้างนุ่มสบาย เกสต์เฮาส์แห่งนี้เลือกใช้ของดีทีเดียว น่าแปลกไม่น้อยสำหรับเมืองเล็กๆ ห่างไกลความเจริญเช่นนี้

แคว้นเดียว...ห้องเอาไว้ หากไม่มีปัญหาอะไร เธอจะได้กลับบ้านแล้ว

อาหารมาถึงในสิบนาทีอย่างที่หญิงร่างท้วมว่าไว้จริงๆ หล่อนให้เด็กชายตัวเล็กเป็นคนนำมาเสิร์ฟให้ จิรัชยากล่าวขอบคุณ ทำให้เด็กชายยิ้มเห็นฟันขาวจี้ะ น่าเอ็นดูไม่น้อย นี่ถ้าเธอไม่ได้กำลังเหนื่อยอาจจะลองคุยกับอีกฝ่ายดูสักหน่อย ทว่าวันนี้เธอเพียงแต่รับถาดอาหารมาแล้วเดินเข้าห้องไปเท่านั้น

อาหารเย็นมื้อนี้ค่อนข้างเรียบง่าย มีเพียงสลัดมะเขือเทศและสตูเนื้อแกะรสชาติจัดจ้าน เธอเคยได้ยินว่าอาหารทางแอฟริกาเน้นเครื่องเทศเป็นหลักคล้ายกับอินเดียแต่ไม่ฉุนเท่า และเน้นรสเปรี้ยวหรือหวาน แต่ไม่นิยมรสเค็ม ไม่น่าใจเหมือนกันว่าเพราะอาหารรสชาติถูกปากหรือเพราะเธอกำลังหิวมากกันแน่ จิรัชยากจึงเพลิดเพลินกับอาหารมื้อเล็กๆ ในเกสต์เฮาส์แห่งนี้ทีเดียว เพียงไม่นานก็จัดการจนหมดจาน

หญิงสาวห้องอิมตัด หันตาริมหย่อน แต่สัญญาชตาญญะวังภัย

ยังมีอยู่ ประสบการณ์โดนกระชากกระเป๋าเมื่อตอนบ่ายยังติดอยู่ในใจ
 รวมถึงใบหน้าหล่อเหลาของฮีโร่หนุ่มคนนั้นด้วย
 หญิงสาวคว้ากระเป๋ามากอดไว้แนบอก แล้วค่อยๆ ล้วงเอาของด้านใน
 ออกมา

ในมือเธอคือกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มขนาดประมาณฝ่ามือ ฝาปิด
 ด้านหน้ามีกระดุมสี่ทองขัดไว้ เมื่อแกะกระดุมเปิดฝาสองด้านออกแล้ว
 จึงเห็นสิ่งที่อยู่ข้างใน

เพชรขนาดเกือบเท่าไข่ไก่อยู่ในนั้น สีของมันออกเหลืองอมส้ม
 เจียรระโนเป็นรูปหยดน้ำ เหลี่ยมกะรัตของมันสะท้อนประกายระยับยาม
 ต้องแสงไฟชวนให้หลงใหล ขนาดคนที่ไม่ใส่ใจเครื่องประดับล้ำค่าอย่าง
 เธอยังจำได้เลยว่า ตัวเองแทบจะล้มหายใจไปชั่วขณะตอนที่ได้เห็นเพชร
 เม็ดนี้เป็นครั้งแรก

เพชรแสงอัสดง

มีคำกล่าวว่าความงามมักควบคู่มากับอันตราย คำพูดนี้ใช้ได้เป็น
 อย่างดีกับเพชรซึ่งมีประวัติโชกโชกอย่างเพชรแสงอัสดง ความงามของมัน
 ต้องตาต้องใจผู้พบเห็น ให้พร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อครอบครองเป็น
 เจ้าของ

ดังเช่นบิดาของเธอ

หลังจากที่จัดการทุกอย่างด้วยความเร่งรีบแล้ว จิรัชยาก็เดินทาง
 กลับประเทศไทยโดยด่วน เธอมาทำงานสวดศพวันสุดท้ายของผู้เป็นบิดา
 ชนิดคาบเส้น ถ้าหากมาช้าไปกว่านี้แค่วันสองวัน เธอก็คงไม่ได้บอกลา
 ผู้ให้กำเนิดเป็นครั้งสุดท้าย

หญิงสาวยังจำตอนที่ตัวเองก้าวเท้าเข้าไปในศาลาสวดศพได้ดี
 ญาติๆ หันมามองเธอเป็นตาเดียวกัน ณ เวลานั้นหญิงสาวถึงกับขาแข็ง
 ก้าวไม่ออกไปชั่วขณะ ยอมรับว่างุนงงกับสายตาเช่นนั้น

ทำไมใครๆ จึงมองเธอด้วยสายตาประหลาดอย่างนั้นเล่า

วิภาดาวิ่งเข้ามาถอดลูกเลี้ยงแน่น ร้องห่มร้องไห้ไปด้วย น้ำตาที่ไหลรินโดยไม่ได้เสแสร้งทำให้จิรชยาเกือบจะร้องให้ตามไปด้วยอีกคน น้ำตาที่เคยคิดว่าเหือดแห้งไปหมดแล้วตั้งแต่ตอนอยู่ที่อังกฤษเริ่มรินขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าต้องข่มใจ ถามเสียงเครื่อว่า

“พ่อเป็นอะไรคะ น้ำตา ทำไมถึงกะทันหันอย่างนี้”

“โอ้ เจน น้ำไม่จู่จะพุดยั้งไงดี” วิภาดาทำให้ ความหนาผ้าเช็ดหน้ามาซับ ทว่าไม่ช่วยอะไรมากนัก ด้วยว่าปริมาณน้ำตามีมากเกินไปกว่าผ้าบางๆ ผืนน้อยจะซับไหว

“บอกมาเถอะค่ะ เจนรับได้”

“หมอบอกว่าคุณที่บีตายด้วยสาเหตุธรรมชาติ...หัวใจวาย”

จิรชยาไม่อยากจะเชื่อ บิดาไม่เคยมีประวัติการเป็นโรคหัวใจมาก่อน อีกทั้งท่านยังร่างกายแข็งแรง ออกกำลังกายสม่ำเสมอ เลือกกินแต่อาหารที่มีประโยชน์ เธอมักคิดเสมอว่าบิดาดูแลตัวเองดีกว่าชายวัยเดียวกัน แถมท่านยังตรวจสุขภาพเป็นประจำ แล้วเหตุใดจึงมาด่วนจากไปด้วยสาเหตุต่างๆ แค่นี้เล่า

“เจนไม่เชื่อ” เธอคราง “ผลออกมาว่าอย่างนั้นจริงๆ หรือคะ”

“ใช่จ๊ะ” วิภาดาพยักหน้า “น้ำเองก็ไม่อยากเชื่อ ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก เห็นกันอยู่หลังๆ แล้วอยู่ดีๆ คุณที่บีก็จากไป น้ำแทบทำอะไรไม่ถูก กว่าจจะรวบรวมสติติดต่ोजენได้ก็ผ่านไปหนึ่งวันแล้ว น้ำขอโทษจริงๆ ที่บอกช้าไป”

เธอไม่โทษมารดาเลี้ยง ถ้าเป็นเธอเองอย่าว่าแต่หนึ่งวันเลย หนึ่งสัปดาห์เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะผ่านมันไปได้อย่างไร อันที่จริงเธอต้องนับถือวิภาดาด้วยซ้ำที่ยังประคองตัวเองจนจัดงานอย่างไม่ขาดตกบกพร่องเช่นนี้ได้

“ขอเจนเข้าไปกราบพ่อก่อนนะคะ”

หญิงสาวคลานเข้าไปถึงหน้าโลงศพ ใจนี้ก็อยากเห็นหน้าบิดาเป็นครั้งสุดท้าย ทว่าก็ทำไม่ได้ คงต้องรอพุงนี้ก่อนขึ้นเมรุ เธอถึงจะได้เห็นหน้าท่าน แม้จะเป็นยามสิ้นลมหายใจไปแล้วก็ตาม

มีน้อยๆ ค่อยๆ จูดยุบอย่างสิ้นเทา แล้วเงยหน้าขึ้นมองภาพของบิดา ตัวอักษรสีดำตัวดหางแบบไทยที่เขียนว่า ‘กลทีบี ภักดีวิโรกานต์’ ทำให้เธอใจหาย ในภาพนั้น ผู้ล่องลับยี่ม่น้อยๆ ราวกับต้องการปลอมบุตรสาวไม่ให้ใคร้โศกเสียใจไปมากกว่านี้

ถึงกระนั้นเธอก็ยังทำใจไม่ได้ยู่ดี

หลังจากที่กราบศพและกระโดดตัวออกมาแล้ว ญาติๆ ก็เข้ามาแสดงความเสียใจกับเธอ หญิงสาวฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ตอบรับไปอย่างแค้นๆ เพราะใจมัวแต่พวงอยากถามวิภาดาให้รู้เรื่องราวผลชันสูตรบิดาออกมาเป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ ความสงสัยเข้าครอบงำว่าเหตุใดคนสุขภาพดีเช่นบิดาจึงหัวใจวายตายได้ง่ายๆ

จนเลิกงานกลับถึงบ้านนั้นละ เธอจึงได้มีโอกาสนั้น

“น้ำตาคะ เจนอยากรู้รายละเอียดทุกอย่างในวันที่พ่อเสียชีวิต”

“อย่ารี้อฟื้นอีกเลยเจน น้ำเองก็ไม่อยากนึกถึง ถึงอย่างไรคุณทีบีก็เสียชีวิตไปแล้ว พ่อไม่ฟื้นกลับมาอีกหรอกลูก”

“เจนต้องการรู้จริงๆ ค่ะ ถึงตอนนี้เจนยังทำใจไม่ได้ ถ้าหากไม่รู้ก็เหมือนตกอยู่ในความมืด น้ำดาอยากให้น้ำดาอยากให้น้ำดาไปตลอดชีวิตหรือคะ” เธอยืนกราน จ้องตาวิภาดาอย่างมุ่งมั่น พอเห็นอีกฝ่ายหลบตาหญิงสาวก็ขมวดคิ้ว ถามด้วยน้ำเสียงคาดคั้น “หรือว่าน้ำดามีอะไรปิดบังเจน พ่อไม่ได้ตายอย่างธรรมชาติใช่ไหมคะ”

“เปล่า ผลชันสูตรสาเหตุการตายของคุณทีบีถูกต้องทุกอย่าง และสอดคล้องกับสภาพการตายของเขาอยู่แล้ว คืนวันนั้นคุณทีบีเก็บตัวอยู่ในห้องทำงาน...อย่างเคย กว่าน้ำจะรู้ว่าคุณทีบีเสียชีวิตก็ปาเข้าไปเช้าวันรุ่งขึ้น”

จิรัชยาฟังแล้วสะอูดหู เหตุใดบิดาจึงขลุกตัวในห้องทำงาน แล้ว

ทำไมหน้าวิภาดาจึงใช้คำว่า ‘อย่างเคย’ เท่าที่เธอจำได้ กลทีบีเป็นนักธุรกิจก็จริงแต่ไม่ถึงกับขี้งาน ท่านแบ่งเวลาระหว่างเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวเสมอ น้อยครั้งมากที่เธอจะเห็นบิดาหอบงานกลับมาทำที่บ้าน ซึ่งนั่นก็เฉพาะงานเร่งด่วนจริงๆ แล้วยังเรื่องที่ภรรยาใหม่ของท่านไม่สะกิดใจว่าท่านไม่ได้กลับเข้านอนจนกระทั่งถึงตอนเช้า นั่นอีก

หรือว่าทั้งสองมีปากเสียงกันถึงขั้นแยกกันอยู่

“น้ำกับคุณทีบีไม่ได้มีปัญหากันหรอกนะ” วิภาดาเอ่ยขึ้นราวกับรู้ใจ ลูกเลี้ยง “เพียงแต่ช่วงนี้คุณทีบีออกจะ...แปลกไปสักหน่อย เขาหมกตัวอยู่ในห้องทำงานคนเดียวแทบตลอดเวลา ออกมาเฉพาะเวลากินอาหารเย็นเท่านั้น ขนาดมืออื่นยังสั่งให้แม่บ้านยกเข้าไปข้างในเลย”

“พ่ออยู่ในห้องนั้นทำไมคะ”

“เฮ้อ...น้ำไม่รู้อธิบายเงินยังไงดี เอาเป็นว่า...ทุกอย่างมันเริ่มต้นจาก ‘เพชรแสงอัสดง’ ”

และนั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินชื่อเพชรเลอค่าเม็ดนั้น ทว่ายิ่งฟังรายละเอียดก็ยิ่งทำให้เธอสั่นสะท้าน เย็นวาบไปถึงข้างในโดยไม่ทราบสาเหตุ

เพชรแสงอัสดง...เพชรล้ำค่าแสนงาม

ที่ว่าความงามของมันกลับแฝงไว้ด้วยความร้ายกาจ ในรูปของอาถรรพ์อันน่าสะพรึง

๓

ความจริงจากปากของวิภาดาทำให้จิรัชยาตกตะลึง พูดไม่ออก ตลอดเวลาที่อีกฝ่ายเล่าเรื่องจนกระทั่งเล่าจบ นานทีเดียวกว่าเธอจะหาเสียงตัวเองเจอ ทว่าพอเปล่งเสียงออกมาแล้วก็ต้องตกใจอีกคำรบ เพราะมันแทบพรวดราวกับไม่ใช่เสียงของเธอเอง

มันช่างเหลือเชื่อ ถ้าหากเรื่องนี้ไม่ได้ออกจากปากคนที่เธอไว้ใจมากที่สุด หญิงสาวต้องคิดว่ามีคนแกล้งอำเธออย่างแน่นอน

วิภาดาเล่าว่าบิดาของเธอหมกมุ่นอยู่กับเพชรแสงอัสดงมาก ถึงขนาดไม่ยอมออกมาพบเจอผู้คนเลยทีเดียว

“น้ำเองก็ไม่รู้ว่ามันเริ่มจากตรงไหน อยู่ดีๆ คุณก็ปีก็เกิดสนใจเพชรขึ้นมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ฉันก็รู้ว่าเขาไม่ใส่ใจเครื่องประดับเลย อัญมณีมีอะไรบ้างยังแยกไม่ออกเลยมั้ง บอกตรงๆ ว่านางงเหลือเกิน” วิภาดาเล่าด้วยสีหน้าอมทุกข์ “แล้วเพชรที่คุณที่ปีสนใจก็ไม่ใช่เพชรธรรมดาๆ ราคาหลักหมื่นหลักแสนนะเจเน น่าฟังมารู้เอาทีหลังว่าคุณที่ปีประมูลเพชรล้ำค่าแข่งกับคนทั่วโลกโน่น เห็นว่าเป็นเพชรโด่งดัง นำมาจัดประมูลที่ไทย”

“เพชรแสงอัสตงอะไรนี่หรือคะ”

“จะ... น้ำไม่ค่อยรู้รายละเอียดหรอกนะ แต่พอประมวลได้มาแล้ว คุณที่บีก็คุยให้น้ำฟังว่าเพชรเม็ดนั้นประมวลยาก มีคนต้องการเยอะแยะ และเขาภูมิใจแค่ไหนที่ได้มันมาครอบครอง ตอนนั้นน้ำพูดอะไรไม่ออกเลย ได้แต่ยืนงงเหมือนโดนค้อนทุบ จะถามมากก็ไม่กล้า เพราะตอนนั้นเขาอารมณ์ค่อนข้างง่าย บทจะดีก็ดีใจหาย บทจะร้ายก็... เอ้อ... น้ำไม่เคยเห็นเขาเป็นอย่างนั้นมาก่อนเลย”

วิภาดายังคงระบายความรู้สึกต่อ โดยมีจิรัชยาเป็นผู้ฟังที่ดี

“พอได้เพชรมาคุณที่บีก็เปลี่ยนไป เขาหวาดระแวงผู้คน น้ำรู้สึกว่าเขาหลงใหล... ใช้คำว่าหมกมุ่นน่าจะดีกว่า อยู่กับเพชรเม็ดนั้นมาก เก็บมันไว้กับตัวตลอดเวลา เชื่อไหมว่าจนบัดนี้น้ำยังไม่เคยเห็นเพชรเลยสักครั้ง คุณที่บีเก็บไว้มีดขีดเหลือเกิน อย่างกับกลัวว่าน้ำจะมาแย่งมันไปจากเขา”

ใบหน้าของหญิงสูงวัยหม่นลง ไม่รู้ว่าเพราะความน้อยใจหรือเวทนาชะตากรรมของอดีตสามี

“พอได้เพชรมานานแค่ไหนคะ ก่อนที่จะ...”

“หนึ่งอาทิตย์” วิภาดาตอบ “ช่วงนั้นเขาหมกมุ่นอยู่ในห้องทำงาน ทั้งวัน แม่บ้านเล่าให้น้ำฟังว่า ขนาดตอนยกถาดอาหารเข้าไปให้ คุณที่บียังมองตาขวาง รีบไล่ให้ออกไปเร็วๆ เด็กรับใช้เคยเข้าไปทำความสะอาด ก็โดนไล่เตะเพ็ด เกือบจะโดนทำร้ายเอาด้วยซ้ำ ทั้งแม่บ้านและเด็กพากันหวาดกลัว นึกอยากจะลาออกเดี๋ยวนั้นเลย ดินที่น้ำห้ามเอาไว้ได้ทัน จากนั้นก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปอีกยกเว้นแม่บ้าน แต่เข้าไปก็รีบออก ไม่กล้าสบตาเขา”

จิรัชยาฟังด้วยอาการตกตะลึง ไม่อยากเชื่อว่าบิดาจะกลายเป็นคนแบบนั้นไปได้ กลที่บีไม่ใช่คนอารมณ์ร้อน เรื่องทำร้ายคนอื่นจึงฟังดูไม่น่าเป็นไปได้เลย รวากับว่าเธอกำลังฟังเรื่องราวของบุคคลอื่น ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด

“แม้แต่ตัวน้ำเองเขาก็ไม่ยอมให้เข้าไปใกล้นะ คุณที่บีไม่ยอมไปทำงาน

จนทางบริษัท่วนวายกันไปหมด น้ำพยายามอ่อนนวยังไงเขาก็ไม่ยอมออกจากห้อง สุดท้ายเลยต้องปล่อย กลายเป็นลาป่วยแทน”

บิดาของหญิงสาวทำงานเป็นผู้บริหารบริษัทเกี่ยวกับสินค้าอุปโภคบริโภคซึ่งเจ้าตัวก่อตั้งขึ้นมาเอง แต่เมื่อห้าปีก่อนท่านกลับขายหุ้นให้บริษัทยักษ์ใหญ่ด้วยจำนวนเงินมหาศาล ส่วนตัวเองรับหน้าที่เป็นผู้บริหารกินเงินเดือนแทน จิรชยาเพิ่งจะคิดได้เดี๋ยวนี้เองว่าหลังบิดาเสียชีวิต ตำแหน่งผู้บริหารคงถูกส่งต่อให้คนอื่น ไม่ได้ตกเป็นของครอบครัวเธออีกต่อไป

“วันนั้นหน้าตื่นขึ้นมา เห็นว่าคุณที่บีไม่ได้กลับมานอนในห้อง ตอนแรกก็นึกว่าเขาคงอยู่ในห้องทำงานนั่นละ แต่พอตอนสายก็ยังไม่ออกมา ผิดปกติไปหน่อย น่าเป็นห่วงเลยเคาะประตู แต่คุณที่บีไม่ยอมมารับ น้ำลั่งเลอยู่นาน กลัวว่าถ้าเปิดเข้าไปโดยพลการจะทำให้เขาโกรธ แต่ก็ตัดสินใจเปิดเข้าไป แล้วก็เห็น...” วิภาดาเสียงเครือ ตัวสั่นสะท้าน “คุณที่บีนอนแน่นิ่ง มือกำไว้แน่นตรงหน้าอก ดวงตาเบิกโพลง เหมือนกับว่าทรมาณมาก เขาตัวแข็งที่จอหน้าตกใจทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ตะโกนเรียกชื่อ รู้ตัวอีกทีรถพยาบาลก็มาถึงบ้าน พวกนั้นบอกว่าคุณที่บีเสียแล้ว”

พูดจบวิภาดาก็ปล่อยโฮ จิรชยาเสียอีกที่ซมความเศร้ากลืนลงคอไป หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงแปลกแปร่ง ทว่าพยายามประคับประคองไม่ให้ลั่น

“แล้วตอนนี้เพชรอยู่ที่ไหนคะ”

“น้ำไม่รู้” มารดาเลี้ยงสายหน้า “คิดว่าหนึ่งหรือสองวันก่อนที่คุณที่บีจะเสีย เขาคงเอาไปเก็บไว้ในตู้นิรภัย เพราะเป็นวันเดียวที่เขาออกจากบ้าน ถ้าใช่ ตอนนี้น่าคงยังอยู่ที่นั่น”

วิภาดาคาดไว้ไม่ผิด เพราะไม่นานหลังจากที่งานศพของกลที่บีผ่านพ้นไปและจัดการเรื่องต่างๆ เสร็จสิ้นแล้ว ทั้งสองคนก็ได้รู้ว่ามัมพรพัยสินบางส่วนเก็บไว้ในตู้นิรภัยของธนาคารจริง จิรชยาเป็นคนเดินทาง

ไปเปิดตู้ด้วยตัวเอง และได้เห็นเพชรแสงอัสดงเป็นครั้งแรก

ขนาดของมันทำให้หญิงสาวตกใจไม่น้อย เธอไม่เคยเห็นเพชรเม็ดโตเท่านี้มาก่อน แถมยังสวยมากด้วย วินาทีนั้นเธอไม่แปลกใจเลยที่บิดาหลงใหลมัน เพราะขนาดเธอยังเกือบจะหลงมันไปด้วยอีกคน

ท่าเมื่อนึกได้ว่าเพชรเม็ดนี้มีส่วนทำให้บิดาเปลี่ยนไป จิรชยา ก็ชะงัก นึกรำก้มันไม่ลงขึ้นมาในทันใด หญิงสาวรีบปิดกล่อง หยิบติดมือกลับบ้าน เพื่อเตรียมตัวรับข่าวใหม่ที่ชวนตะลึงยิ่งกว่า...

นายความแจ้งว่าครอบครัวเธอไม่มีเงินเหลืออยู่เลย

“เป็นไปได้อย่างไรคะ” เธอรีบถามอย่างงุนงง

ทางนั้นชี้แจงว่ากลที่บิดาเงินส่วนตัวทั้งหมดไปประมูลเพชรแสงอัสดง ทั้งยังนำบ้านไปจำนอง รวมถึงทรัพย์สินอื่นๆ ทำให้เหลือเงินจริงๆ อยู่ไม่มาก มีแค่ส่วนของจิรชยาและวิภาดาเท่านั้น

“อาจจะยังอยู่ที่บ้านนี้ต่อไปได้นะครับ เพราะกว่าธนาคารจะยึดก็คงอีกนานพอสมควร ยังไม่ต้องกังวลไป” นายความปลอบ แต่ไม่ได้ทำให้คนฟังสบายใจขึ้นเลยแม้แต่น้อย

เพชรเม็ดเดียว...ทำให้บิดายอมทุ่มเงินหมดเนื้อหมดตัว ชายบ้านขายที่ดิน ขายทุกอย่างทุกอย่าง เพียงเพื่อให้ได้ครอบครองมันเสียหรือ

นึกได้แบบนี้แล้วหญิงสาวก็เกลียดเพชรเม็ดงามจับใจ นี้ยังไม่รู้ว่ามันอาจเป็นต้นเหตุให้ผู้เป็นพ่อเสียชีวิตอีก

ความคิดนี้เธอได้มาจากการนั่งทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมด ความหลงใหลคลั่งไคล้อาจเกิดขึ้นได้ ทว่าความหวาดระแวง ไม่กล้าให้ผู้คนเข้าไปใกล้มันแล้ว ทำให้ไม่กล้าที่บิ๊งได้รู้ลึกประหวัดเสียขนาดนั้น

หรือเพราะเขาคิดว่ามีคนจ้องจะขโมยเพชรล้ำค่า

ถ้าเธอเข้าใจไม่ผิด เพชรโด่งดังมีคนหมายตาขนาดนี้ คนที่พลาดหวังจากการประมูลคงมีไม่ใช่น้อย ถ้าหากหนึ่งในนั้นคิดอยากครอบครองสมบัติทางลัดโดยไม่จ่ายเงินเล่า

ทว่าพอเธอเอ่ยข้อสันนิษฐานให้วิภาดาฟัง หล่อนกลับบอกว่า

“ไม่น่าเป็นไปได้หรอกเจน น้าว่าคุณที่บีก็คงแคะแวงสงสัยไปตาม
ประสาคนมีของล้ำค่าอยู่กับตัว ยิ่งรักยิ่งหวงมากด้วยแล้ว แค่มดเดินผ่าน
ยังสะดุ้งได้เลย”

“น้าดาไม่คิดหรือคะว่าพ่อคิดว่ามีคนจะมาขโมย ถึงได้เก็บไว้กับตัว
ตลอด”

“น้ำเองก็ไม่รู้ และถึงตอนนี้ก็คงไม่มีใครรู้หรอก แต่น้าคิดของน้ำ
อย่างนั้นแหละ อีกอย่างหมอกก็บอกแล้วว่าคุณที่บีตายด้วยสาเหตุธรรมชาติ
อายุขานมาก็ไม่ใช่หน่อย จะหัวใจวายก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้หรอกเจน”

“แต่เจนก็ยังไม่อยากเชื่ออยู่ดี เจนคิดว่าพ่อโดนฆ่าตาย”

“เจน!” วิภาดาร้อง “คิดอะไรน่ากลัวอย่างนั้น”

“มีสิทธิ์เป็นไปได้แหละคะ”

“พ่อหนูหัวใจวายนะลูก ไม่ได้โดนมิดแทงหรือโดนยิง” วิภาดา
ไม่เชื่อ “น้ำเข้าใจดีว่าเจนเสียใจที่พ่อจากไปกะทันหัน น้ำเองก็ทำใจไม่ได้
เหมือนกัน แต่อย่าคิดฟุ้งซ่านไปไกลเลย เราไม่มีหลักฐานอะไรสักอย่าง
คนอื่นได้ยินจะคิดว่าเราเพ้อเจ้อ”

ทว่าลองหญิงสาวปักใจไปในทางนั้นแล้วก็ยากที่จะคิดเป็นอย่างอื่น
ได้อีก นับแต่นั้นมาจิรัชยากก็เชื่อว่าบิดาเสียชีวิตอย่างมีเงื่อนงำ เพียงแต่
เธอยังไม่รู้เท่านั้นเองว่ามันคืออะไร แต่สักวัน...เธอจะพิสูจน์ว่าท่านไม่ได้
เป็นเพียงคนบ้า คลั่งไคล้เพชรจนถึงวาระสุดท้าย

“เรื่องบ้านก็เหมือนกัน เจนอย่าคิดมากนะ เราเองก็พอมีเงินเก็บ
อยู่บ้าง เจพาะเงินส่วนของเราที่อยู่กันได้ไม่อดตายแล้วละ เจน
กลับไปเรียนต่อแล้วมาเริ่มต้นชีวิตใหม่กันสองคนดีกว่านะ” วิภาดาเสนอ
ทว่าหญิงอ่อนวัยกว่าไม่เห็นด้วย

“เจนคงยังไม่กลับไปหรอกคะ จนกว่าจะจัดการเรื่องทั้งหมดให้
เสร็จสิ้น”

“แล้วเรื่องเรียนล่ะ เรียนมาขนาดนี้แล้วจะยกเลิกกลางคันหรือ”

“เปล่าค่ะ ตอนนี่เงินเหลือแค่ทำวิจัย เงินจะทำเรื่องกับอาจารย์ว่าจะขอเปลี่ยนหัวข้อ จะได้ทำงานในไทยได้ ถ้าหนึ่งปียังไม่เสร็จ เงินจะขอต่ออีกหนึ่งปี แต่ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็คงต้องทิ้ง” นึกถึงการเรียนแล้วจิรัชยา ก็หน้าหมองลง

“น้ำไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นเลย”

“แต่เงินก็ไม่อยากจะเสียบ้านไปค่ะ บ้านหลังนี้เป็นบ้านของเรา เงินจะทำทุกทางเพื่อหาเงินมาไถ่บ้านคืนให้ได้”

“น้ำไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี เงินที่มีก็ไม่มากพอ ทนายความบอกว่า คุณที่ป๋จ่านองไว้หลักสิบล้าน มันมากเหลือเกิน โอ้...นี่ถ้าน้ำรู้ก่อนนะ จะไม่ยอมให้เขาซื้อเพชรนั่นเด็ดขาด” วิภาดาครวญ จิรัชยาจึงปลอบใจอีกฝ่าย

“อย่าโทษตัวเองเลยค่ะ” เธอปลอบ “มานึกถึงปัจจุบันดีกว่า”

“เงินจะทำยังไง”

“ขายเพชรคืนเขาไปค่ะ เงินไม่ยอดได้มัน เพราะมันทำให้พ่อต้องตาย!”

จิรัชยาสอบถามคนอยู่ไม่น้อยกว่าจะรู้ว่าบริษัทไหนเป็นผู้จัดงานประมูลเพชรครั้งนั้น เธอเดินทางไปพบคนจัดงาน ตอนแรกทางนั้นปฏิเสธไม่ยอมให้เข้าพบ เธอต้องลงทุนอ่อนวอนแกมข่มขู่อยู่นาน จนในที่สุดฝ่ายนั้นก็อนุญาต

ผู้จัดการเป็นชายวัยกลางคน อายุน่าจะอ่อนกว่าบิดาของเธอไม่เกินห้าปี ผมสีดำแซมขาวสลับกันทำให้ดูคล้ายเป็นสีเทา สีหน้ายามที่เหลือบมองเธอแวบเดียวนั้นฉายแวววิตก ซ้ำยังไม่กล้ามองตาเธอตรงๆ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้หญิงสาวคิดว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลได้อย่างไร

“ดิฉัน จิรัชยา ภัคดีวิโรกานต์ ค่ะ ขอบคุณมากนะคะที่อุตส่าห์

สละเวลาให้เข้าพบ” เธอเริ่มต้นแนะนำตัวเองก่อน เพราะยืนรอกู้นานแล้วทางนั้นก็ยังไม่ยอมพูดอะไรเสียที

“สวัสดีครับ ขอโทษที่ให้รอนาน พอตีผมไม่ทราบมาก่อนว่าคุณจะมา” ฝ่ายนั้นแก้ตัว แต่ยังไม่ยอมมองหน้าเธอนั่งนั่นเอง

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอยิ้ม ก่อนจะเข้าเรื่อง “คุณวิทยาคงไม่ทราบว่าดิฉันติดต่อมาเรื่องอะไร”

“หวังว่าจะไม่ใช่เรื่องเพชรนั้น” ชายวัยกลางคนพิมพ์ารากับลิ้มว่ามีเธออยู่ตรงนั้นด้วย ทว่าพอนึกขึ้นได้ก็รีบพูดว่า “มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ อยากส่งสินค้าเข้าประมูล หรือให้ทางผมช่วยประมูลสินค้าขึ้นใหม่เป็นพิเศษ”

“ถ้าไม่ประมูล แต่อยากคืนของที่ประมูลมาแล้วได้ไหมค่ะ”

“แหม ทางเราไม่มีนโยบายรับคืนนะครับ ไม่เหมือนพวกห้างหรือซูเปอร์สโตร์ที่มีนโยบายไม่พอใจยินดีคืนเงิน” แม้จะพูดยิ้มๆ แต่สีหน้าบ่งบอกว่าไม่ยอมทำตามคำขอของเธอแน่

“แต่ดิฉันจำเป็นจริงๆ นะคะ พ่อประมูลเพชรแสงอัสดงมาโดยที่ดิฉันไม่ทราบมาก่อน แล้วท่านก็มาตัวนจากไป ดิฉันก็ไม่รู้จะเก็บเพชรไว้ทำไม เพราะไม่ได้ต้องการมัน”

“เพชรแสงอัสดงสวยมาก” จู่ๆ ชายวัยกลางคนก็พูดขึ้น ทำให้จิรัชยามองอีกฝ่ายอย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าความงามของเพชรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขากำลังขอเจรจาอยู่

“ความงามของมันทำให้คนมากมายหลงใหล พยายามแย่งมันมาไว้ในครอบครอง แต่น้อยคนนักที่จะได้เป็นเจ้าของมันอย่างแท้จริง ผมเสียใจจริงๆ ครับ คุณจิรัชยา แต่ผมช่วยอะไรคุณไม่ได้จริงๆ เพชรเม็ดนี้พ้นจากความรับผิดชอบของเราไปแล้ว ไม่มีการรับคืน”

ถึงจะผิดหวังจากคำปฏิเสธของอีกฝ่าย แต่ก็ไม่เกินความคาดหมายนัก จิรัชยาถอนหายใจ ก่อนจะถามต่อว่า

“แล้วถ้าเปลี่ยนจากคืนเป็นจ้งให้ทางคุณจัดงานประมุลงละคะ คุณจะรับทำให้ได้ไหม”

คู่สนทนาดูเหมือนจะตกใจเล็กน้อย เขาเงยไปชั่วคราว ก่อนจะยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อที่ไหลซึมออกมาค่อนข้างมาก พร้อมกับตอบตะกุกตะกักว่า

“หะ...เห็นจะไม่ได้หรอกครับ มันเป็นกฎ บริษัทผมบริหารจัดการประมุลงให้สินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งเพียงครั้งเดียวเท่านั้น จะไม่จัดประมุลงซ้ำเด็ดขาด”

หญิงสาวเชื่อว่านั่นคือคำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ มีอย่างไหน บริษัทอะไร จะทำธุรกิจอย่างนั้น เท่ากับว่าตัดโอกาสของตัวเองชุดๆ ไม่มีใครทำเช่นนั้นหรอก ยกเว้นคนที่กำลังปิดบังอะไรบางอย่างเท่านั้นละ

“คุณวิทยาคะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก “ดิฉันมองไม่เห็นเหตุผลที่คุณจะไม่รับเพชรไปประมุลงเลย ดิฉันจ้งคุณนะคะ ไม่ใช่ขอให้ทำฟรีๆ คุณอ้างกฎที่ไม่มีอยู่จริงมาเพื่อปฏิเสธดิฉันอย่างนี้ ดิฉันรับไม่ได้หรอกค่ะ ยังดิฉันก็ยื่นกรานขอให้คุณเป็นคนจัดประมุลงให้ ส่วนจะมีคนซื้อหรือไม่นั้นก็เป็นเรื่องของกลไกตลาด แต่ถ้าดิฉันคาดเดาไม่ผิด เพชรนี้งามอย่างนี้ต้องมีคนสนใจแน่นอน”

“ครับ สนแน่ สนกันเยอะเลยด้วย” ชายวัยกลางคนซับเหงื่ออีกครั้ง “แต่ทางผมไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับมันอีกแล้ว ขออภัยเถอะครับ อย่าเอาเพชรเม็ดนี้กลับมาอีกเลย”

“ทำไมกันคะ”

“มันเป็นเพชรอัปโซด” วิทยาโพล่งขึ้นมา “เพชรแสงอัสดงเป็นเพชรอาถรรพ์ นำความโชคร้ายมาสู่เจ้าของและผู้เกี่ยวข้อง”

คำตอบนั้นเกินความคาดหมาย ทำเอาจิรัชยาอ้าปากค้าง เบิกตาโตจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง

พอได้เปิดปากเผยความลับแล้ว ชายวัยกลางคนก็เหมือนทำแบบแตกเรื่องราวอันเหลือเชื่อหลังไหลออกมาจากปากของฝ่ายนั้นราวกับน้ำที่

ไหลรินจากกอกไม่ขาดสาย ขณะที่เธอได้แต่นั่งฟังอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

วิทยาเล่าให้ฟังว่า เขารับเพชรแสงอัสดงมาจากผู้ไม่ประสงค์ออกนาม รายหนึ่ง ฝ่ายนั้นจ้างวานให้เขาจัดงานประมูลให้ โดยที่เขาจะได้ส่วนแบ่ง สิบเปอร์เซ็นต์ของมูลค่าที่ประมูลได้ เพราะเห็นแก่รายได้ วิทยาจึงตกลงจัดงานประมูลโดยไม่สืบทาที่มาจากเพชร ทว่าหลังจากที่เพชรมาถึงมือ เรื่องร้ายๆ ก็เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน บริษัทขาดสภาพคล่องทั้งที่ธุรกิจ เป็นไปด้วยดีมาตลอด พนักงานเกิดอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ล่าสุดถึงกับ มีคนถูกรถชน ต้องหยุดงานไปร่วมเดือน ระหว่างนั้นเขาก็เริ่มได้ข่าวไม่สู้ดี เกี่ยวกับเพชร ตอนแรกเขาตั้งท่าว่าจะยกเลิกการประมูล แต่ติดที่ทำ สัญญาเอาไว้แล้ว อีกทั้งสภาวะการเงินก็ไม่ค่อยดี ถ้าต้องเสียค่าปรับอาจ ถึงขั้นล้มละลายได้ จึงต้องกัดฟันจัดงานประมูลจนเสร็จสิ้น โยนภาระ ออกไปจากตัวได้เสียที

จิริยานึกโกรธอีกฝ่าย จิตใจอันไร้เหตุผลบอกเธอว่าชายตรงหน้าเป็น ต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด ถ้าหากเขาไม่รับประมูลตั้งแต่แรก...ถ้าเพียงแต่ เขาไม่จัดงานประมูล บิดาของเธอก็คงไม่ห่มเงินทองจนหมดเนื้อหมดตัว เพื่อแย่งมันมาครอง และสุดท้ายก็คงไม่ต้องสูญเสียแม้กระทั่งชีวิตตัวเอง ไปอย่างนี้

แต่เธอก็ยังไม่อาจทำให้เชื่อได้อยู่ดีว่าเพชรเม็ดนั้นจะมีอิทธิพล จริงๆ

หญิงสาวคิดว่าคงเป็นเหตุการณ์ที่บังเอิญเกิดขึ้นในช่วงเวลา เดียวกันมากกว่า แล้วอีกฝ่ายก็ใช้เป็นข้ออ้างในการบอกรัก หรือไม่ กิ่งมกันไปเอง

แต่ไม่ว่าเธอจะพูดอย่างไร ทางนั้นก็ยังไม่ยอมตกลงรับประมูล เพชรแสงอัสดง หน้าซึ้งยังยื่นคำขาดไม่ให้เธอมาที่บริษัทอีก นอกจาก จะไม่ยอมพบหน้าแล้ว ยังจะเรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยให้มา พาตัวออกไปด้วย และหากเธอยังดื้อดึงอีก เขาจะแจ้งตำรวจข้อหาบุกรุก

จิรชยาแค้นใจ ทว่าทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ แต่เธอก็ไม่รู้จะหันหน้าไปทางไหน บริษัทรับประมูลอื่นเธอก็ไม่รู้จัก กลัวว่าจะโดนหลอกเสียเพชรไปเฉยๆ หรือโดนกดราคาจนไม่คุ้มทุน สิ่งเดียวที่ทวิทยาให้เธอมาคือชื่อเจ้าของคนก่อน โดยบอกว่าหากเธอต้องการขายเพชร ให้ลองติดต่อทางนั้นดูเอง

คนจนน้ำ หากมีเพื่อนหรือสิ่งอื่นใดให้เกาะก็คงรีบกระโจนเข้าหาหวังเอาชีวิตรอด จิรชยาเองก็เช่นกัน ชื่อชายชาวต่างชาติที่อยู่ในมือเปรียบเสมือนน้ำเย็นน้ำในคำคืนอันร้อนระอุ ความหวังเริ่มก่อเกิดในหัวใจ

แต่แล้วใจก็เริ่มตั้งคำถาม ไม่เสียดายหรือ เพชรเม็ดงามขนาดนั้น มูลค่าของมันย่อมมหาศาล หากเธอเก็บไว้ ไม่แน่ว่าในอนาคตมูลค่าของมันอาจสูงกว่านี้ก็เป็นได้ จริงอย่างที่น้ำวิภาดาว่า ทั้งสองไม่ได้สิ้นไร้มันตอก เงินทองก็พอมันเก็บไว้ ถือว่าอยู่ได้อย่างสบายๆ นอกจากบ้านหลังใหญ่แล้ว เธอก็ไม่ได้รับมรดกชิ้นอื่นๆ จากบิดาอีก เพราะท่านไม่ได้กัณฑ์ยมสินจากใคร ถึงเธอไม่รีบกำจัดเพชรก็ไม่ถึงกับเดือดร้อน

ไม่...หญิงสาวปฏิเสธความคิดใหม่ที่แทรกเข้ามา เธอไม่ต้องการเพชรเม็ดนี้เลยแม้แต่น้อย สิ่งที่ต้องการคือบิดา แต่ในเมื่อเป็นไปไม่ได้ อย่างน้อยก็อยากได้ชีวิตเก่าๆ ได้บ้านหลังที่เคยเติบโตกลับมาเป็นของตัวเอง ไม่อยากให้ตกเป็นของทอดตลาด

ที่สำคัญ เธอไม่อาจทนมองเพชรแสงอัสตงได้ เพราะเธอเชื่อมั่นมันเป็นต้นเหตุที่ทำให้พ่อต้องตาย ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม!

จิรชยาต้องผิดหวังซ้ำสอง เมื่อติดต่อสืบหาเจ้าของเพชรคนก่อนตามชื่อที่บริษัทรับประมูลให้มา แล้วพบว่าเจ้าของเพชรเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่เมื่อครึ่งปีก่อน

นายเบนเนิร์ตต์เป็นเศรษฐีชาวออสเตรเลีย อายุราวเจ็ดสิบปี เขาเสียชีวิตอย่างกะทันหันในคุก হাসน์ส่วนตัวโดยไม่มีผู้ใดรู้เห็นเหตุการณ์

ทว่าสิ่งที่น่าตกใจกว่านั้นก็คือ...เขาหัวใจวายตาย

หญิงสาวเจอข่าวนี้อินเทอร์เน็ต ในนั้นลงบทความตั้งข้อสงสัยว่าเหตุใดฝ่ายนั้นจึงเสียชีวิต เพราะแม้จะอายุมากแล้ว แต่สุขภาพร่างกายของนายเบนเน็ตต์ก็ยังคงจัดว่าอยู่ในสภาพดีเยี่ยม การที่ชายชราหัวใจวายกะทันหันอย่างนี้จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเหนือความคาดหมาย จนคนเขียนข่าวถึงกับใช้คำว่า ‘ปริศนา’ มาพาดหัวข่าว

ปริศนา...เหมือนกับ การตายของบิดา

ญาติของเศรษฐีผู้ล่วงลับปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการตายในครั้งนี้อย่างเปิดเผย แต่ที่หมอลงความเห็นว่าเป็นการตายโดยธรรมชาติ เรื่องลึกลับต่างๆ เลยไม่มีแว่ได้สานต่อ เพราะผู้ใกล้ชิดปิดประตูทุกทาง

ทว่าหญิงสาวกลับคิดว่าต้องมีลบลมคมในมากกว่านั้น

เสียตายที่เธอไม่มีวันรู้ อยู่นะ จะไปถามญาติๆ ฝ่ายนั้นว่ารู้สึกผิดปกติกับการตายของชายชราบ้างไหมก็คงไม่ได้ ขนาดคนชาติเดียวกันยังสืบหาข้อมูลไม่ได้ นับประสาอะไรกับคนต่างชาติอย่างเธอ

แต่เธอก็ยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ จิตขยาสืบหาจนได้เบอร์โทรศัพท์ของผู้รับมรดก เนื่องจากนายเบนเน็ตต์ไม่มีภรรยาและบุตร สมบัติทั้งหมดจึงตกแก่หลานสาวต่างๆ

คุยไปคุยมาเธอจึงได้รู้ว่า หลานสาวคนนี่เองที่เป็นคนนำเพชรแสงอัสดงออกประมูล

“พ่อฉันเป็นคนประมูลเพชรได้ค่ะ” เธอพูดหลังจากที่ฟังเรื่องราวจากฝ่ายนั้นแล้ว “แต่ตอนนี้นั้นฉันอยากคืนเพชรเม็ดนั้น เราไม่ต้องการมันอีกแล้ว คือ...ราคาของมันค่อนข้างจะเกินตัวไปหน่อยสำหรับเรา”

“ฉันเสียใจด้วย ตอนที่ฉันตัดสินใจส่งเพชรไปประมูล ก็เพราะฉันไม่ต้องการมันเช่นกัน” ทางนั้นตอบกลับมา

“ทำไมล่ะคะ เพชรสวยมาก ถ้าหากฉันไม่ได้ติดปัญหาเรื่องเงิน

ฉันคงเก็บมันไว้แล้ว” เธอแก้มงุด เมื่อจะโน้มหน้าหัวใจอีกฝ่ายได้

“มันเป็นเรื่องส่วนตัวนะ ขอโทษที่บอกไม่ได้” ฝ่ายนั้นตอบ แล้วถามต่อว่า “คุณบอกว่าพ่อคุณเป็นคนประมุขได้ แล้วทำไมคุณถึงไม่ให้เขาเป็นคนจัดการเอง”

“พ่อฉันเสียไปแล้วคะ เพิ่งเสียได้ไม่กี่สัปดาห์”

ปลายสายเงียบไป ได้ยินเพียงเสียงหายใจแรงๆ ถ้าเธอเดาไม่ผิด ดูเหมือนว่าทางนั้นจะตระหนกตกใจอยู่ไม่น้อย ก่อนที่จะกุมสติจนพอตอบเธอกลับมาได้ ทว่าน้ำเสียงนั้นแปลกแปร่งและสั้นน้อยๆ

“ฉันเสียใจด้วย แต่ฉันช่วยคุณเรื่องเพชรไม่ได้จริงๆ ฉันต้องการขายมัน เอามันออกไปจากชีวิต ไม่ต้องการข้องเกี่ยวกับมันอีกแล้ว”

จากนั้นอีกฝ่ายก็วางสายไป ไม่ต้องติดต่อกลับจिरชยาก็รู้ว่าคำว่าน้ำเหลวอีกตามเคย เป็นอันว่าหนทางของเธอตันอีกแล้ว

เพชรแสงอัสดง...แท้จริงแล้วเพชรเม็ดนี้มีเบื้องหลังอะไรกันนะ จึงมีทั้งคนที่หลงใหลได้ปลื้มสุดชีวิต และคนที่รังเกียจจนไม่ยอมแม้แต่จะอยู่ใกล้มันอีกเป็นครั้งที่สอง

อาถรรพ์ที่ชายผู้จัดประมูลเล่าให้ฟังมีอยู่จริงๆ หรือเป็นเพียงเรื่องบังเอิญกันแน่

วินซ์ก้าวออกจากรถด้วยใบหน้าบึ้งตึง ปิดประตูรถดังปังจนทำให้เด็กรับใช้ผิวดำที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ถึงกับสะดุ้งสุดตัว แต่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจ เขาก้าวยาวๆ เข้าไปในคฤหาสน์โอ่อ่าทาสีขาวสะอาดตา อาณาบริเวณกว้างขวางรายล้อมด้วยต้นไม้สีเขียวชอุ่มพันธุ์ มองดูแล้วร่มรื่นสบายตา ทั้งยังตกแต่งอย่างสวยงามประณีตราวกับโรงแรมห้าดาว จนแทบไม่น่าเชื่อว่าพันบริเวณนี้ไปจะเป็นพื้นที่ชนบทกว้างใหญ่สลับกับป่ากึ่งดงดิบ

เขากำลังหงุดหงิดรากับเด็กที่ไม่ได้ตั้งใจ เพราะจนแล้วจนรอดก็หาหญิงสาวคนนั้นไม่เจอ

ไม่รู้เพราะอะไรเขาจึงปักใจกับเธอนัก ทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก เธอสวย...แต่ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยเห็นผู้หญิงสวยมาก่อน คนสวยกว่านี้ก็มีอีกถมเถ แต่ทำไมเขากลับไม่ยอมลืมนิ่งยั้งเวลาผ่านไปวินซ์กลับยิ่งกระวนกระวาย อยากเจอเธออีกครั้ง

อาจเพราะหญิงสาวคนนั้นเปรียบเสมือนภาพมายาที่เขาจะต้องไม่ได้ ทั้งที่มั่นใจว่าอยู่ตรงหน้า ทว่าเอาเข้าจริงกลับเลื่อนหายไปในาอากาศ

ราวกับไม่เคยมีตัวตนมาก่อน

เขาตามหาตัวเธอไปทั่วอันโตเนี่ยซิติตามแต่เวลาที่เหลืออยู่จะเอื้ออำนวย ถึงขนาดเลื่อนเวลากลับออกไปหนึ่งวันเพื่อขับรถตามหาตัวเธอในตอนเช้า แต่ก็คว้าน้ำเหลว เลยจำเป็นต้องกลับมาเพราะหน้าที่บังคับ

ชายหนุ่มถอดใจว่าคงไม่ได้เจอเธออีกแล้ว นึกโทษกามเทพเจ้ากรรมที่ทำให้เขาถูกใจหญิงสาวแปลกหน้า แล้วก็ดึงตัวเธอไปง่ายๆ ไม่ยอมให้เขาได้สานต่อความสัมพันธ์

แม้แต่ชื่อเขายังไม่รู้เลย ทำให้การตามหายากขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

‘นายเป็นอะไรวะ นิ่งไม่ติดเชียว ตอนเช้าก็รีบออกไปไหนตั้งแต่เช้ามืด’ เซอร์ลีฟ เพื่อนรักแต่ครั้งเยาว์วัยตั้งข้อสังเกต ขณะที่ทั้งสองนั่งกินข้าวด้วยกันในห้องอาหารของโรงแรม ซึ่งวินซ์ก็ยังไม่ละความพยายาม คอยสอดส่องมองหาหญิงสาวที่หมายตาเพื่อว่าจะพลาดไป

‘ไม่มีอะไร’ เขา αποκัด

‘เฮ้ย ไม่เชื่อหรือก ปกตินายไม่เคยทำตัวแบบนี้ หรือว่ากังวล... เรื่องนั้น’ คู่สนทนายนึหน้ามากระชิบ

วินซ์ขมวดคิ้ว เพราะ ‘เรื่องนั้น’ ทำให้เขาเดินทางเข้าเมืองหลวง และเพราะ ‘เรื่องนั้น’ อีกเหมือนกันที่ทำให้เขานัดเจอเซอร์ลีฟ ทั้งที่ไม่ได้เจอกันมานานพอดู

ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน ทว่าพอโตขึ้น วิถีชีวิตที่แตกต่างทำให้ห่างเหินกันไป นานๆ ทีจึงจะติดต่อกันสักครั้ง เซอร์ลีฟหันไปเป็นนักการเมืองท้องถิ่น ส่วนเขาทำงานในเมือง ถึงจะอยู่ในเมืองเดียวกัน แต่ส่วนใหญ่เซอร์ลีฟจะพักอยู่ในเมืองหลวง เพราะต้องติดต่อเรื่องงานเป็นประจำ และมีอีกสังคมหนึ่งซึ่งวินซ์ไม่เคยคิดอยากเข้าไปเกี่ยวข้อง

มีคนชวนเขาลงเล่นการเมืองอยู่เหมือนกัน ด้วยบุคลิกลักษณะส่วนตัวและชื่อเสียงของครอบครัวทำให้มีคนไม่น้อยสนใจในตัวเขา แต่วินซ์ก็ปฏิเสธมาโดยตลอด ชีวิตของเขาผูกพันกับเหมือง ไม่ใช่สนาม

การเมืองในสภาที่ต้องชิงไหวชิงพริบกันอยู่เสมอ ชีวิตแบบนี้มันตั้งแต่จะทำให้เขาเบื่อ และอยากหลีกเลี่ยงไปให้ไกล

ว่า...ช่วงหนึ่งของชีวิต เขาก็หนีไม่พ้นคนพวกนี้จนได้ อย่างน้อยก็เซอร์ลีฟคนหนึ่ง เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนเขาเอง

เซอร์ลีฟเปลี่ยนไป จากเด็กหนุ่มตัวเล็กท่าทางซี้ก้าง ตอนนี่เขาตัวสูงขึ้นกว่าเดิม แต่ก็ยังถือว่าเตี้ยเมื่อเทียบกับวินซ์ ร่างผอมบางเปลี่ยนเป็นท้วม ซ้ำยังมีพุงยื่นออกมานิดๆ ตามวัยที่เพิ่มพูน ผมหยักศกบางลงจนเหลือแค่หย่อมตรงขมับสองข้าง ส่วนตรงกลางเลยนเตียนไปหมดแล้ว

‘ผมมันไปเดินเล่นวะ’ เซอร์ลีฟล้อเลียนตัวเองตอนที่เจอเขาครั้งแรก หลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานาน

จากวันนั้นถึงวันนี้ อีกฝ่ายให้เขาช่วยเหลือ ‘เรื่องนั้น’ มาได้หนึ่งปีแล้ว เวลานั้นดเจอกันก็ต้องเก็บเป็นความลับ และนัดเจอกันที่เมืองหลวงทุกครั้ง เพราะเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นเมืองเล็ก ซ้ำเขายังเป็นคนมีหน้ามีตาที่นั่น เซอร์ลีฟเองก็เช่นกัน เมื่อไม่ยอมให้คนจับตา ก็ต้องแอบมาพบกันให้ไกลหูไกลตา

การมาเมืองหลวงครั้งนี้ เซอร์ลีฟนัดให้เขามาเจอชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังตามเรื่องเดียวกัน แม้อีกฝ่ายนั้นจะเป็นคนต่างถิ่น แต่ก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันเลยร่วมมือกันได้ ผู้มาเยือนเพิ่งกลับไปตอนบ่ายเมื่อวาน เขาเองก็ไปส่งที่สนามบินด้วย

แล้วเขาก็พบกับ...เธอ

หัวใจย้อนคิดถึงหญิงสาวอีกครั้ง นี่ถ้าเขาไม่ได้เจอเธอ วินซ์ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะมีวันสงบใจลงได้ไหม หรือจะคลุ้มคลั่งราวกับคลื่นที่โถมกระหน่ำซัดหาดทรายกลางพายุฤดูร้อนอย่างเช่นที่เป็นอยู่ในตอนนี้

“คุณวินซ์ครับ” โรโฮ พ่อบ้านผู้ดูแลความเรียบร้อยประจำอุทยานันพูดด้วยน้ำเสียงนอบน้อม รู้สึกเกรงๆ กับอารมณ์ของเจ้านายอยู่เหมือนกัน แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะไม่เคยโมโหโกรธาจนถึงกับทำร้ายคนใน

ปกครองก็ตาม

“มีอะไร”

“มีข่าวจากวินดาครับ เกสต์เฮาส์ของเรามีคนเข้าพัก”

“ก็แล้วไง ไม่เห็นแปลก” วินซ์เลิกคิ้ว ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายเอาเรื่องเล็กน้อยแค่นี้มารายงานเขาทำไมกัน

“แขกของเราเป็นผู้หญิงครับ มาคนเดียว ไม่ใช่คนแอฟริกา”

“อาจเป็นพวกนักท่องเที่ยวยุโรปอยากเปลี่ยนบรรยากาศมาแบ็กแพ็คเดย์วันนี่มีออกธมไป ก็รับรองเขาไปอย่าให้ขาดตกบกพร่องแล้วกัน”

“หามีได้ครับ วินดาว่าน่าจะเป็นชาวเอเชีย”

วินซ์ชะงัก เอเชีย...เป็นไปได้ไหมว่า...

“หน้าตาเป็นยังไง คนที่เข้าพักนะ”

“ผู้หญิงสวย ผมดำยาวตรง แต่ท่าทางเงิบและเก็บตัว เห็นวินดาว่าตั้งแต่มาพักยังไม่เคยออกจากห้องเลย อาหารก็รับบนห้องตลอด”

ชายหนุ่มฟังแล้วร่ำร่ำอยากบุกไปที่เกสต์เฮาส์ซึ่งเขาเป็นเจ้าของอยู่ เพื่อดูหน้าให้ชัดๆ ว่าแขกคนนี้จะเป็นคนเดียวกับที่เขาคิดและปรารถนาจะให้ เป็นเหลือเกินหรือเปล่า แต่ก็ต้องข่มใจ เขาไม่อยากจะให้คนในบ้านเอาไปลือกันว่าเขาสนใจหญิงแปลกหน้าจนเกินงาม จึงได้แต่เพียงย่ำว่าให้ดูแลเธอในฐานะแขกให้ดี และคอยรายงานเป็นระยะๆ เพื่อมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง

แต่ถ้าเป็นเธอจริง ก็น่าแปลกเหลือเกินที่เธอเลือกมาพักในเมืองเล็กๆ อย่างโรวาร์ ซึ่งไม่เคยเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว นี่หากเธอไม่ได้เลือกพักในเกสต์เฮาส์ที่เขาเป็นเจ้าของอยู่ ชายหนุ่มก็คงไม่มีโอกาสรู้เลยว่าหญิงสาวที่ตามหาจะอยู่ใกล้แค่เอื้อมนี่เอง

วินซ์ลืมนึกถึงคำถามข้อสำคัญ...

หญิงสาวมาทำอะไรที่นี่กันแน่

คนที่ถูกนึกถึงกำลังเตรียมตัวออกจากห้องพัก จิรชยาส่องกระจก
 สำนวความเรียบร้อยของตัวเองอีกครั้ง ตอนที่มาประเทศนี้เธอไม่รู้
 ข้อมูลอะไรเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นนัก จึงเตรียมเสื้อผ้าแบบกลางๆ
 ไม่เปิดเนื้อหนังเกินไปใส่กระเป๋าดูเดินทาง

วันนี้เธอเลือกใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวยเรียบๆ ผูกปลายเป็นโบด้านหน้า
 กับกางเกงยีนเข้ารูปสีดำนสนิท รวบผมยาวเป็นหางม้า แต่งหน้าบางๆ ชับ
 ให้ดวงหน้าดูผ่องใสและอ่อนเยาว์ ทว่าก็ดูเอาการเอางานในเวลาเดียวกัน

เธอพร้อมแล้วที่จะจัดการธุระให้เสร็จสิ้น

เมื่อออกมาจากห้อง หญิงสาวก็ถามพนักงานต้อนรับว่าจะหา
 รถโดยสารได้ที่ไหน เจ้าหล่อนบอกเธอว่าเมืองนี้ไม่มีรถโดยสาร แต่หาก
 เธอต้องการก็จะให้คนงานขับรถไปส่งให้

จิรชยาเอ่ยขอบคุณ เมื่อคนงานที่อีกฝ่ายแนะนำมาถึง หญิงสาว
 ก็บอกจุดหมายปลายทางให้เขาฟัง ชายผิวดำทำท่าตกใจ เบิกตาโต

“คุณจะไปคฤหาสน์คัลมาโลทำไมกันครับ”

“ฉันมีธุระกับคนในนั้นค่ะ” เธอตอบ

“ที่นั่นไม่น่าไปหรอกครับ คุณเปลี่ยนใจดีกว่า”

“ยังไงก็ต้องไปค่ะ ถ้าคุณไม่ออกไป บอกฉันก็ได้ เดี่ยวฉันเดิน
 ไปเอง”

“โอ๊ย...ไม่ใช่ใกล้ๆ หรอกครับ อยู่เกือบตีนเขาด้านโน้น ขึ้นเดินไป
 มีดค้ำก็ไม่ถึง แล้วผมก็จะเดินวินดาตาเอาด้วย มา ผมไปส่งเอง”

จากนั้นเขาก็พาเธอออกเดินทาง ทว่าฝ่ายนั้นยังคงบ่นอุบเป็นภาษา
 ที่เธอไม่เข้าใจ คาดว่าคงบ่นที่เธอยืนกรานจะไปนั่นเอง

จิรชยาแปลกใจ มหาเศรษฐีคัลมาโลไม่เป็นที่ชื่นชอบในเมือง
 เล็กๆ แห่งนี้หรืออย่างไรกัน กิริยาหัดทานอย่างออกหน้าออกตาของ
 สารทิจำเป็นออกจะมากไปสักนิด อย่างกับเธอไม่ได้บอกคำสั่งให้พาไปบ้าน
 คน แต่เป็นแหล่งอโคจรก็ไม่ปาน

ท่าเมื่อเดินทางมาถึง เธอก็ไม่แปลกใจอีกต่อไป

คฤหาสน์คัลมาโลดูลึกลับ ชวนให้รู้สึกเกรงขามระคนหวาดหวั่น รั้ววิจิตรสูงลิบจมนมองไม่เห็นว่ามีอะไรอยู่หลังกำแพงสูงนั้น ด้านหน้ามี ป้อมยาม พร้อมชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบสีทึบก็คล้ายทหารยื่นประจำการ คอยตรวจตราผู้มาเยือนด้วยสายตาแข็งกร้าว ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีความ รู้สึกเป็นมิตรเลยแม้แต่น้อย

นี่เธอกำลังจะก้าวเข้าไปในเขตสงครามหรืออย่างไรกันนะ

“มาหาใคร” หนึ่งในคนเฝ้ายามเดินตรงมาที่รถ กระซอกเสียงถาม คนขับ

“พาคนมาส่ง คุณผู้หญิงต้องการมาที่คฤหาสน์นี้”

“คนนอกไม่มีกิจธุระห้ามเข้า แก่ไม่รู้เรอะ”

“นี่กว่าอยากมานักหรือไง แค่นี้ก็เกลียดใกล้ก็ไม่อยากแล้ว” คนขับบ่น เมาๆ หลบตาลงต่ำ ไม่กล้าสบสายตาแข็งกร้าวของอีกฝ่าย

คนเฝ้ายามในเครื่องแบบละสายตาจากคนขับผิวดำร่างพอม หันมาจ้องหญิงสาวอย่างจวบจ้วงจนเธอรู้สึกอึดอัด แต่พยายามเซ็ดหน้า บอกเสียงเย็นว่า

“ฉันมาพบคุณคัลมาโล เขานัดฉันไว้วันนี้”

พอได้ยินชื่อเจ้าของคฤหาสน์ คนเฝ้ายามก็เบิกตากว้าง เปลี่ยน จากท่าทางโอหังเป็นลุกลี้ลุกลน รีบหันไปตะโกนโหวกเหวกกับคนอื่น คนขับหันมากระซิบว่า

“พวกมันกำลังไปถามในบ้านครับว่าคุณได้นัดไว้จริงๆ หรือเปล่า แหม เมื่อกี้ก็ชวนเสียเวลา ถามจริงเถอะครับ คุณนัดกับนายคัลมาโลเอาไว้จริงๆ เหรอ”

“ก็จริงนะสิ” เธอเลิกคิ้ว “เขาเป็นคนนัดฉันเอง”

คนขับผิวดำจ้องหน้าเธอหนึ่งด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก แล้วก็ถอนหายใจ บ่นเบาๆ พอให้ได้ยินกับตัวเอง

“ไม่น่าเลย น่าเสียดายแท้ๆ หน้าตาทำทางก็ดี มาหลงผิดเอาเสียได้”
ในต่อนั้นเธอไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นเลยสักนิด

ไม่นานนักชายเฝ้ายามคนเดิมก็เดินกลับมาที่รถ ทว่าคราวนี้
นอนห้อมขึ้นมาก เขาบอกกับเธอด้วยน้ำเสียงสุภาพกว่าเก่าว่า

“นายท่านรออยู่ข้างในแล้วครับ ต้องขอโทษที่ทำให้เสียเวลา”

จากนั้นประตูรั้วเหล็กตัดแต่งลวดลายเรียบๆ คล้ายที่ลูกรอง
ที่จิรัชยาแอบคิดว่าคล้ายคุกกี้เปิดออกกว้าง รถค่อยๆ แล่นไปตามทาง
พร้อมกับหัวใจที่เต้นระรัวด้วยความหวั่นใจของหญิงสาว

คงเพราะบรรยากาศ เธอคิด ยอมรับว่าตอนที่อีกฝ่ายติดต่อนั้น
เธอไม่คิดมาก่อนว่าเธอจะเป็นมหาเศรษฐีประเภทเลี้ยงคนพกดาวเอาไว้
ใกล้ตัว อย่างนี้ก็เหมือนกับเธอกำลังข้องเกี่ยวกับเจ้าพ่อมาเฟียอยู่นะสิ

แต่อะไรจะเกิดก็คงต้องเกิด จิรัชยาเชิดหน้า ปลูกปลอบตัวเอง
ให้เข้มแข็ง พร้อมเผชิญหน้ากับมหาเศรษฐีคัลมาโล

“ผมส่งแค่นี้จะครับ คงอยู่รอไม่ได้ พวกนั้นไม่ยอม” คนขับบู้ยไ้
ไปทางประตูรั้ว หญิงสาวพยักหน้าเข้าใจ

“ขอบคุณมากนะคะ เดี่ยวฉันหาทางกลับเอง”

“คุณจะกลับยังไงครับ”

“ยังไม่รู้เลย” เธอสารภาพ “คงให้คุณคัลมาโลจัดการ ไม่ต้องเป็นห่วง
หรอกค่ะ”

“ผมจะคอยจับตาดูเอาไว้วันะครับ ถ้าคืนนี้คุณไม่กลับ ผมจะแจ้ง
ตำรวจ”

คำพูดประโยคสุดท้ายของคนขับรถไม่ได้ทำให้เธออุ่นใจขึ้นเลย
แม้แต่น้อย เพราะมันแสดงให้เห็นว่าคนถิ่นเดียวกันรู้สึกอย่างไรกับ
เจ้าของคฤหาสน์

ตกลงว่าเธอกำลังก้าวเข้ามาในดงมาเพียงจริงๆ แล้วใช้ไหม

“ยินดีต้อนรับค่ะ คุณคัลมาโลรออยู่ในห้องรับรองแล้ว” หญิงร่างท้วม

ผิวดำเดินออกมาต้อนรับ ใบหน้าเนียนยิ้มติดใจดีทำให้เธอพอใจขึ้นได้บ้าง คิดเล่นๆ ว่าถ้าหากคนในบ้านทุกคนหน้าตาเหมือนที่เธอเจอตอนดำนแรก เห็นที่จะหายใจไม่ทั่วห้อง นึกตำหนิตัวเองที่กล้าหาญชาญชัย จับเครื่องบินมาเพียงคนเดียวโดยไม่ยอมฟังคำทัดทานของมารดาเลี้ยง

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยกับหญิงร่างท้วม ผู้เป็นมิตรคนเดียวนับตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาในคฤหาสน์ ก่อนเดินตามอีกฝ่ายไปยังห้องรับรองซึ่งอยู่อีกฝั่ง

มหาเศรษฐีคัลมาโล ชายที่เธอเคยติดต่อผ่านทางอีเมล รออยู่ในห้องนั้นก่อนแล้ว

หากหนุ่มคนแรกที่เข้ามาตีสนิทในอันโตนีโยอย่างวิเศษสร้างวามประทับใจให้จิรัชยาไว้เท่าใด การพบหน้ามหาเศรษฐีคัลมาโลก็ก่อให้เกิดความรู้สึกในทางตรงข้ามได้มากเท่านั้น

หญิงสาวไม่ชอบหน้าเขาตั้งแต่แรกเห็น ไม่ใช่ว่าเขาหน้าตาน่ารังเกียจ ตรงกันข้าม คัลมาโลมีใบหน้าหล่อเหลา ผิวน้ำผึ้งเช่นเดียวกับวินซ์ ผมหยักศกรับกับใบหน้าเรียบเนียน ไม่มีหนวดเครารกครึ้ม แสดงว่าเจ้าตัวคงเอาใจใส่เป็นอย่างดี ร่างสูงใหญ่สวมใส่เสื้อผ้าเรียบกริบราคาแพง สมฐานะเจ้าของบ้านหลังใหญ่โต ทั้งยังมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา

คงเป็นดวงตาของเขานั่นเองที่ทำให้เธอไม่ชอบใจ แววดตาเขายามจับจ้องเธอเหมือนเห็นสินค้าชิ้นหนึ่งที่พร้อมให้ตนเลือกสรร มันทั้งเจ้าเล่ห์และแฝงไว้ด้วยความกระด้าง ผิดกับหน้าตาอึมอึมที่เจ้าตัวพยายามทำ

“ยินดีต้อนรับสู่คฤหาสน์คัลมาโลครับ มิสภักดีโรแกนต์” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ้ม ทว่าคนฟังกลับรู้สึกระคายหูราวกับมันเป็นขนมหวานสอดไส้ยาขม

“เรียกฉันว่าจิรัชยากก็ได้ค่ะ”

“ชื่อคุณเรียกยาก ผมเรียกเป็นชื่ออื่นได้ไหม”

เธอลังเลเล็กน้อย ก่อนจะบอกว่า

“เพื่อนๆ เรียกฉันว่าเจน คุณจะเรียกอย่างนั้นก็ได้”

“ยินดีมากครับ มิสเจน” เขายกมือเธอขึ้นจุมพิตเบาๆ อย่างนุ่มนวล กิริยาราวกับหนุ่มเจ้าสำราญช่างเอาใจ แต่แทนที่จะบลิ้มเธอกลับชนลูกมากกว่า อยากให้เขาออกห่างจากตัวโดยเร็วที่สุด

“เราเข้าเรื่องกันดีกว่าไหมคะ”

“รีบร้อนจังเลยครับ ผมคิดว่าจะพาคุณชมศฤงคารสน์สักหน่อย ปกติศฤงคารสน์ของผมไม่ค่อยมีใครได้เข้ามาง่าย ๆ หรือครับ”

“ฉันเห็นแล้วค่ะ”

คัลมาโลจ้องจนหญิงสาวรู้สึกอึดอัด ก่อนจะหัวเราะเสียงดัง

“คุณคงหมายถึงป้อมยามด้านหน้านั้น กลัวหรือครับ” เขาถามกะพริบตาเป็นเชิงล้อ “คุณต้องเข้าใจนะครับว่าผมเป็นคนมีเงิน ประเทศอันโตนีโยไม่ได้ร่ำรวยนัก มีคนอีกมากที่อิจฉาคนมีเงินทอง พวกนั้นพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อถีบตัวเองจากฐานะยากจน ไม่ว่าจะต้องทำอะไร ผิดกฎหมายขนาดไหนก็ตาม ไม่แปลกหรือครับที่ผมต้องระวังตัว ทุกวันนี้ผมไม่ค่อยออกไปไหนนัก แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ต้องมีบอดีการ์ด ส่วนตัวคอยคุ้มกัน แต่ก็ยังมีคนเคยลอบทำร้าย”

“จริงหรือคะ”

“ผมไม่โกหกคุณหรือครับ มิสเจน...ผมเรียกคุณว่าเจนนี้ดีกว่า ฟังดูน่ารักกว่ากันเยอะ”

จิรัชยาไม่พอใจนักที่เขาถือวิสาสะเปลี่ยนชื่อเธอเสียอย่างนั้น แต่ไม่ได้พูดอะไร เอาเถอะ เขาอยากเรียกอะไรก็ปล่อยไป ถึงอย่างไร เธอก็ไม่คิดจะเจอหน้าเขาเป็นครั้งที่สองอยู่แล้ว

“ตามสบายค่ะ ก็แค่ชื่อ ฉันไม่ห้ามหรอก” เธอยกไหล่

“ก๊อต เกิร์ล” เขาว่า พลังผายมือ “ตกลงว่าคุณยินดีเป็นแขก กิตติมศักดิ์ของผมใช่ไหมครับ รับรองเลยว่าคุณต้องชอบแน่ ถึงเรา ไม่เปิดให้ใครเข้าชม แต่คุณหาสมัครมาโลกก็สวยงามไม่แพ้ที่ไหน”

หญิงสาวพยักหน้า เออออกไปกับเขาด้วย ไม่บอกเธอว่าเธอไม่สนใจ อะไรพรรคั้นหรือก จะสวยงามหรือใหญ่โตแค่ไหนก็เป็นเพียงบ้านคน ไม่ได้มีประวัติศาสตร์ยาวนานน่าฟังหรือมีคุณค่า ยิ่งเจ้าของบ้านทำเหมือน เป็นดินแดนปิด เธอก็ยิ่งรู้สึกที่บ้านที่ไม่ต้อนรับใครอย่างนี้จะมึนระยาศ น่าอยู่ได้อย่างไร

คัลมาโลไม่ได้พูดเกินจริงเลย คุณหาสน์ของเขาตกแต่งอย่างสวยงาม จริงๆ ชาวของทั้งหลายมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของแพง นำเข้ามาจาก ยุโรป ซึ่งเจ้าตัวบอกว่าเคยไปเรียนต่อที่เยอรมนีมาหลายปี จึงนิยมใช้ของ จากประเทศทางแถบนั้นมากกว่าของในประเทศหรือแถบแอฟริกา

กว่าหนึ่งชั่วโมงที่เจ้าของบ้านรับหน้าที่เป็นไกด์พาเธอเที่ยวชม เขาบรรยายที่มาของเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นด้วยความภาคภูมิใจ ทว่า พอเดินมาถึงทางเดินแคบๆ ซึ่งนำไปสู่ประตูอีกบานเขาก็หยุด และหัน มาโอบไหล่เธออย่างถือสนิเธอไว้หลวมๆ

“เราเดินกลับไปห้องรับรองกันดีกว่าครับ”

“แล้วห้องนั้นล่ะคะ”

“นั่น...” เขายิ้มให้เธอ “ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอกครับ ห้องนั้น ยังตกแต่งไม่เสร็จ เป็นแค่ห้องเปล่า เข้าไปดูก็ไม่เห็นอะไร”

ความจริงเธอไม่สนใจนักหรอก หญิงสาวอยากจัดการธุระให้เสร็จ เรียบร้อยโดยเร็ว แต่พอเห็นท่าทางมีลึกลับคมในของอีกฝ่ายก็รู้สึกสงสัย

มีอะไรหลังประตูบานนั้นที่เขาไม่อยากจะให้เธอรู้กันแน่ ถึงตอนนี้ จิตซายาค่อนข้างมั่นใจว่ามหาเศรษฐีผู้ร่ำรวยคงไม่ได้สร้างฐานะมาด้วยความสุจริตอย่างที่เจ้าตัวเล่า คนดี ๆ ที่ไหนจะมีความลับซ่อนเร้นกัน คนที่มีความลับคือคนไม่ซื่อเท่านั้นละ

ร่างสูงโปร่งเหลือบมองประตูปานนั้นอย่างใคร่รู้ ก่อนจะถูก
เจ้าของบ้านดึงตัวไปอีกทาง

ห้องรับรองกว้างขวาง ตกแต่งอย่างสวยงามโอ้อ่า ผนังด้านหนึ่งเป็น
กระจกตลอดแนว มองออกไปเห็นสวนแบบยุโรปซึ่งออกแบบเป็นอย่างดี
แสงแดดส่องเข้ามาทำให้ห้องดูสว่างไสว แต่ในความคิดของหญิงสาว เธอ
กลับรู้สึกว่ามันช่างน่าอึดอัดเหลือเกิน

คัลมาโลผายมือให้เธอนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ ก่อนจะนั่งลงฟังตรงข้าม
มองหญิงสาวด้วยแวตเจ้าเล่ห์ จนเธออยากจะเป็นหน้าหนีเสียให้รู้แล้ว
รู้รอดหากไม่ติดเรื่องมารยาทและยังต้องติดต่อกันอยู่

“เรามาเริ่มกันเถอะค่ะ นี่ก็เข้าช่วงบ่ายแล้ว ฉันไม่อยากให้เย็น
เกินไป”

“ผมนี้ช่างเสียมารยาทกับสาวสวยจริงๆ พาเดินชมคฤหาสน์เสียนาน
ยังไม่ได้้นำเครื่องดื่มมาต้อนรับเลย คุณจะรับอะไรดีครับ ผมจะได้ให้
แม่บ้านจัดเข้ามาให้”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันเกรงใจ” และเกรงจะเสียเวลาด้วย เธอคิดต่อ
ในใจ ชักรู้สึกตึงตึงๆ ว่าเขาจงใจถ่วงเวลาหรือเปล่า

“เจ้าของบ้านที่ดีย่อมรับแขกอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ปล่อยให้
ผมทำหน้าที่เถอะครับ” คัลมาโลไม่ฟังเสียงทัดทาน กดกริ่งเรียกแม่บ้าน
ร่างท้วม ซึ่งรีบวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วจนน่าทึ่ง แล้วสั่งว่า “ชงชามาให้
มิสเจนนี่ ซาฟรั้งเศสนะ”

“เจ้าค่ะ คุณคัลมาโล” แม่บ้านรับคำ แล้วออกไปทำตามคำสั่ง
เมื่ออยู่กันสองคนอีกครั้ง เจ้าของบ้านหนุ่มหล่อก็หันมาปรายยิ้มให้
เธอ พุดว่า

“ชาตัวนี้รสชาดีดีมากนะครับ ผมซื้อมาจากร้านชื่อดังที่โน่น
ไม่ทราบว่าคุณเคยดื่มไหม”

“ฉันไม่ค่อยลั่นหัดเรื่องซาหрокคะ”

“ไม่น่าเชื่อนะครับ เห็นว่าคุณเรียนอยู่ที่อังกฤษ คนที่โน่นดื่มชากัน เป็นกิจวัตรไม่ใช่หรือ”

“คงเพราะฉันไม่ใช่คนอังกฤษแท้ๆ มั้งคะ เราอยู่กันในหมู่คน ชนชาติใกล้เคียงกัน เลยไม่นิยมดื่มชา จะดื่มกาแฟกันเสียมากกว่า”

“ลองดูนะครับ แล้วคุณจะทำใจ”

แม่บ้านยกถาดใส่ถ้วยชาเข้ามาในห้อง กลิ่นหอมของดอกไม้อ่อนๆ ลอยมาจากของเหลวร้อนสีน้ำตาลอ่อนควันกรุ่นในถ้วยกระเบื้องเนื้อดี จิรชยาต้องยอมรับว่ามันหอมจริงๆ แม้แต่คนที่ไม่ได้ชื่นชอบชาเป็นพิเศษ อย่างเธอก็รู้ว่าชาที่ห้อนี่คงมีชื่อจริงๆ อย่างที่อีกฝ่ายอวดสรรพคุณ

เธอจิบชา รสชาติดีจริงๆ ด้วย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้หญิงสาวปลอบปลื้ม แต่อย่างใด เธอเริ่มเก็บอาการกระสับกระส่ายไม่อยู่ ต้องการคุยธุระให้เสร็จแล้วรีบจากไปมากกว่า

คัลมาโลคงสังเกตเห็นว่าความอดทนของหญิงสาวเริ่มลดต่ำลง ทุกขณะ ดังนั้นหลังจากจิบชารสดีแล้ว เขาก็วางถ้วยกระเบื้องราคาแพง ลงช้าๆ ก่อนจะพูดเสียงนุ่มว่า

“ผมคิดว่าคงถึงเวลาที่เราจะคุยเรื่องนั้นกันแล้ว”

“ดีเลยคะ” เธอพูด โลงใจที่ไม่ต้องพยายามเก็บซ่อนอาการไว้อีก “ฉันคิดว่าเราไม่น่าจะตกลงกันนาน”

“ผมต้องเห็นเพชรเสียก่อน”

“เอ๊ะ!” เธออุทาน มองเขาด้วยสายตาระวางนิดๆ “นั่นไม่ได้อยู่ใน ข้อตกลงของเราคะ”

“ผมเองก็เป็นนักธุรกิจ เสียใจที่ต้องบอกว่าไม่อาจวางใจใครได้ ผม ถือคดีเห็นของก่อนค่อยจ่ายเงิน หวังว่าคุณคงเข้าใจ นักธุรกิจที่ดีก็เป็น แบบนี้แหละ”

เธอกัดฟันกรอด ใช้...เขาเป็นนักธุรกิจ แถมนยังเป็นประเภทที่เชี่ยวชาญ

มากด้วย เขารู้ว่าเธอไม่มีทางเลือก ถึงอย่างไรก็ต้องขายเพชรเม็ดนี้ให้เขา อยู่วันยังค่ำ ถึงได้ตั้งเงื่อนไขโน่นนี่ให้เธอทำตาม รวากับเธอเป็นแค่ตุ๊กตา ให้เขาจับโยนเล่น จะบังคับให้ทำอะไรก็ได้

อีกครั้งที่จิริชยานึกสงสัยว่าตัวเองทำถูกไหม รีบขายเพชรแสงอัสดง ให้คนที่เสนอซื้อเข้ามาเป็นรายแรกโดยไม่ไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน

ตอนนั้น หลังจากที่หมดหวังกับบริษัทประมวลเพชร และเจ้าของคนเก่า เธอทั้งคับแค้นและหงุดหงิดใจกับเพชรล้ำค่าเม็ดนี้เหลือเกิน จึงลงประกาศขายทางอินเทอร์เน็ต ใจเธออาจจะแค่นึกประชด อยากทำเหมือนกับว่ามันไม่มีค่า ทั้งที่ราคาของมันปาเข้าไปเกือบครึ่งร้อยล้าน เท่ากับเงินทั้งหมดที่ครอบครัวเธอเคยมี แต่จิริชยาก็ลงประกาศขายเพียงแค่อะลิสล้านเท่านั้นแค่นั้นให้พ่อค้าเถื่อนบ้านดิน วันต่อมาหญิงสาวก็นึกเสียใจกับการกระทำชั่ววูบของตัวเอง แต่พอกำลังจะลบประกาศนั้นออกจากอินเทอร์เน็ตก็มีคนติดต่อมาเสียก่อน

ทางนั้นแนะนำตัวว่าเป็นมหาเศรษฐีชาวแอฟริกาชื่อคัลมาโล หญิงสาวไม่เคยได้ยินชื่อเขามาก่อน ทว่าพอลองค้นข้อมูลดูก็พบว่ามันตัวตนอยู่จริง ไม่ค่อยปรากฏเป็นข่าวมากนัก นอกจากข่าวซุบซิบว่าชอบสะสมของล้ำค่า รวมทั้งเพชรด้วย

จิริชยาติดต่อกับเขาอยู่สักพัก คัลมาโลเสนอซื้อเพชรในราคาที่เธอตั้ง แต่มีเงื่อนไขว่าเธอต้องเดินทางนำเพชรมาส่งให้เขาที่อันโตเนีย แทนที่จะใช้บริการขนส่งของบริษัทที่ทำงานด้านนี้โดยเฉพาะ โดยให้เหตุผลว่าไม่ไว้ใจ อยากให้เจ้าของนำมาส่งมอบให้เองมากกว่า ส่วนค่าเครื่องบินเขาเป็นคนออกให้ในฐานะคนเชิญ

แล้วตอนนี้เธอก็มานั่งอยู่ตรงหน้าเขา ในประเทศที่ไม่คุ้นเคย

“ก็ได้ค่ะ” เธอยอมตกลง มาถึงขั้นนี้แล้ว จิริชยาเมื่อหน่ายกับการเล่นเกมธุรกิจเต็มที ลู้อื้อขายให้มันจบๆ ไปดีกว่า “ฉันนำเพชรติดตัวมาด้วย”

“ดีเลยครับ”

หญิงสาวหยิบกล่องกำมะหยี่ออกจากกระเป๋าสะพาย เปิดมันออกอย่างนุ่มนวล ถึงเธอจะบอกตัวเองว่าเกลียดมันแค่ไหน แต่สัญชาตญาณความรักของสวยๆ งามๆ ในตัวผู้หญิงก็ทำให้เธอหะนุถนอมมันอยู่ดี

เพชรแสงอัสดงปรากฏแก่สายตา ไม่ว่าจะมองครั้งใดก็งดงามอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ลมหายใจของจิรัชยาคล้ายจะหยุดลงดื้อๆ อีกครั้ง สายตาจับจ้องที่เพชรรูปหยดน้ำสีเหลืองอมส้มราวกับสีของแสงอาทิตย์ยามเย็นอย่างไม่ว่างตา เช่นเดียวกับดวงตาอีกคู่ที่จ้องมองไม่กะพริบเช่นกัน

“สวยมาก...” คัลมาโลรำพึงเบาๆ ก่อนจะได้สติ ปรับท่าทางเป็นนิ่งขรึม พุดกับหญิงสาวคนข้าง “ขอผมดูใกล้ๆ ได้ไหมครับ”

“เชิญค่ะ” เธอส่งกล่องเพชรให้

“ขอบคุณ” เขากล่าว แล้วฉวยกล่องกำมะหยี่ไปจากเธอด้วยความรวดเร็วจนหญิงสาวถึงกับตกใจ

คัลมาโลก้มลงพิจารณาเพชรเนิ่นนาน หยิบมันขึ้นมาส่องกับแสงแดด ขณะที่จิรัชยามองตามอย่างระแวงระวัง หายใจไม่ทั่วท้อง พอเห็นว่าอีกฝ่ายวางเพชรกลับลงที่เดิมก็ค่อยโล่งใจ แต่ก็ต้องตกใจกับคำพูดประโยคต่อมาของเขา

“ผมคงรับซื้อเพชรเม็ดนี้เอาไว้ไม่ได้”

“ทำไมคะ” เธอถามอย่างสับสน ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาเป็นคนอยากได้เพชร ถึงขนาดส่งตัวเครื่องบินให้เธอเดินทางมาถึงที่นี่ แล้วเกิดเปลี่ยนใจง่ายๆ ได้อย่างไรกัน

“คุณเล่นไม่ซื่อกับผมนะครับ” เขาทำเสียงตัดพ้อ “เพชรเม็ดนี้ไม่ใช่ของจริง”

จิรัชยามองหน้าชายหนุ่มอย่างไม่เชื่อสายตา มือตัวตึงหยิบกล่องกำมะหยี่มาแนบตัวด้วยสัญชาตญาณในทันใด รู้สึกราวกับโดนหักหลัง

และกำลังถูกเขากล่าวหาอย่างร้ายกาจ

“ฉันยืนยันกับคุณได้ว่าเพชรเป็นของจริงแน่นอน ฉันไม่ได้เล่นตลกอะไรกับคุณทั้งนั้น”

“เพชรแสงอัสดงของแท้จะต้องประกายแดดมากกว่านี้ สีของมันจะกลายเป็นสีส้มอมแดง คุณไม่เคยได้ยินมาก่อนหรือ”

เธอไม่ตอบ จะให้ตอบอย่างไรได้ ขึ้นตอบว่าไม่รู้ เขาก็จะคิดว่าตัวเองได้เปรียบ ถึงตอนนี้จิรัชยาคิดว่าเขากำลังหาข้ออ้างเพื่อหาทางไม่ตกลงซื้อขายนมากกว่า หรือไม่ก็ถดถอยให้ต่ำลงอีก

ไม่มีทาง ถ้าหากขายในราคาร้านไม่ได้ ลู้เธอก็เก็บมันไว้เสียดีกว่า

อีกอย่าง สายตาของเขายามที่มองเพชรไม่เหมือนคนที่รู้ทันว่าเพชรเป็นของเก๊เลยแม้แต่น้อย สายตานั้นทั้งหลงใหล ทั้งอยากครอบครอง คนเราคงไม่ทำสายตาเช่นนั้นถ้าหากเชื่อแน่ว่ามันเป็นของปลอม

“เอาเถอะค่ะ ถ้าคุณไม่พอใจก็ไม่เป็นไร เป็นอันว่าเรายกเลิกการซื้อขายน” หญิงสาวตัดบท ก่อนจะลุกขึ้นหยิบกระเป๋าสะพาย แล้วตั้งท่าจะเดินออกจากห้องรับรอง

“เดี๋ยวก่อนสิครับ” คัลมาโลเดินเข้ามาขวาง “ผมว่าเรายังพอตกลงกันได้นะ”

“ยังไงคะ” เธอแก้มองถาม

“ถึงเพชรเม็ดนี้จะไม่ใช่เพชรแสงอัสดงของแท้ แต่ผมเชื่อว่าคุณเองก็คงไม่รู้มาก่อนเหมือนกัน คงไม่ได้ตั้งใจหลอกลวงผม”

“แต่คุณเป็นคนพูดเองว่าฉันเล่นไม่ซื่อ”

“ผมต้องขอโทษ มันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัตินะ นักธุรกิจอย่างผมเจอคนประเภทนั้นมาเยอะ คนที่จ้องหาผลประโยชน์จากคนอื่นโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง วงการธุรกิจก็อย่างนี้แหละครับ คุณอย่าถือสาเลย”

“เอาเป็นว่าฉันรับคำขอโทษของคุณ แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อคะ”

“ผมอาจจะรับซื้อ ถึงมันจะไม่ใช่ของจริง แต่ก็ทำขึ้นได้เหมือนมาก

ที่เดียว และที่สำคัญเป็นเพชรแท้ เพียงแต่...คุณคงเข้าใจนะครับ มีสัจเจนี้ว่าถึงเพชรจะมีดีใหญ่ แต่ในเมื่อไม่ใช่เพชรแสงอัสตดราคามันก็ย่อมตกลงเป็นธรรมดา”

นั่นปะไร เธอคิดอย่างดูแคลน ทางโพล้อออกมาแล้ว เป็นอย่างที่เธอคาด เขาสร้างเรื่องเพื่อกตราคาเพชร โดยนึกว่าเธอจะหลงกล ยอมขายของมูลค่ามหาศาลให้ในราคาต่ำ หญิงสาวแก้งทำเป็นไม่รู้เท่าทัน ถามซื่อๆ ว่า “คุณจะให้ราคาเท่าไรคะ”

“เพชรแสงอัสตดมีมูลค่าอยู่ที่สี่สิบล้าน เพชรเม็ดนี้สวยมาก แต่น้ำไม่งามเท่า ผมให้คุณได้ที่สิบล้านตามสกุลเงินของคุณ”

ลดลงกว่าครึ่ง จิรชยาข่มความไม่พอใจเอาไว้ เขาคิดจริงๆ หรือว่าเธอจะเป็นหมูในอวย ยอมให้เขาหลอกได้ง่ายๆ

ไม่มีทางเสียละ!

เธอขีดหน้าบอกเขาด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“ขอบคุณมากนะคะสำหรับข้อเสนอ คุณมีน้ำใจมาก แม้ว่าเพชรของฉันจะไม่ใช้สิ่งที่คุณต้องการก็ตาม แต่ฉันคงต้องขอคิดดูก่อนละ ถึงมันจะไม่ใช้เพชรแสงอัสตด แต่ก็อย่างที่คุณบอก ถึงอย่างไรมันก็ยังเป็นเพชรจริงๆ ไม่ใช่แก้วหรือหินไร้ค่าใดๆ ฉันอาจจะลองส่งให้บริษัทประมูลเผื่อว่ามีคนอยากได้”

“ราคาสิบล้านที่ผมเสนอไม่ใช่ร้อยละ นะครับ เอาอย่างนี้ ถ้าคุณคิดว่ามันน้อยไป ผมยอมเพิ่มให้เป็นสิบล้าน” คัลมาโลชักจ้อนรณเมื่อเห็นว่า ‘เหยื่อ’ หลอกไม่ง่ายอย่างที่คิด

“ฉันก็คงยืนยันคำเดิมอยู่ดีนั่นแหละคะ ขอขอบคุณมากนะคะ ฉันขอตัวกลับก่อนดีกว่า ถ้าหากไม่ลำบากเกินไปรบกวนช่วยเรียกรถให้ฉันด้วย”

“คนของคุณกลับไปแล้ว” เขาพูดลอยๆ จิรชยาพยักหน้า

“ค่ะ เพราะไม่สะดวกนักที่จะคอยในบ้านคุณ แต่เขารอฉันอยู่

ที่โรงแรม ฉันสั่งไว้ว่าจะกลับไปตอนเย็น”

หญิงสาวบอกเป็นนัยๆ ว่าถ้าเธอไม่กลับไปก็ยังมีคนอื่นรู้เห็นอีกมหาเศรษฐีหนุ่มมองหน้าเธออย่างต้องการประเมิน จากนั้นก็พยักหน้ากตกริ่งสั่งให้แม่บ้านคนเดิมเข้ามาหา

“บอกคนขับให้เตรียมรถ ฉันต้องการให้ไปส่งคุณผู้หญิงที่โรงแรม คุณพักที่ไหนครับ ผมเดาว่าคงเป็นเกสต์เฮาส์”

“ค่ะ”

“ที่พักดีที่สุดในเมือง พอพักได้ แม้ว่าเจ้าของจะไม่ค่อยดีนัก”

เธอไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอย่างไร ทั้งยังไม่เข้าใจด้วยว่ามาบอกเธอทำไม เขาคงไม่ได้คิดจะชวนเธอค้างในกระทุสน์หรือกนะ ให้ตายเธอก็ไม่มีทางตอบตกลงเด็ดขาด

ระหว่างนั่งรถกลับ จิรชยาารู้สึกหมดแรงราวกับร่างกายใช้พลังไปจนไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว ความเหน็ดเหนื่อยจากการเปลี่ยนสถานที่อากาศที่ค่อนข้างร้อนอบอ้าว แล้วยังต้องมาเจอนักธุรกิจเจ้าเล่ห์อีก ทำให้เธอเมื่อหน้ายจนอยากหนีไปให้พ้นๆ

หรือเธอจะตีตัวกลับพรุ่งนี้เลยดี

เมื่อกลับมาถึงเกสต์เฮาส์ ร่างกายและจิตใจของหญิงสาวก็เหนื่อยล้าเต็มทน สิ่งแรกที่เธออยากทำคือกลับเข้าห้องพัก อาบน้ำ และล้มตัวลงนอนหลับเป็นตาย ทว่าหญิงวัยกลางคนเจ้าของเกสต์เฮาส์กลับรีบวิ่งเข้ามาหา ท่าทางเป็นห่วงเป็นใยเกินกว่าเหตุ

“กลับมาแล้วหรือคะ มิส”

“ค่ะ”

“โล่งใจไปที เป็นห่วงมิสอยู่เชียว เห็นว่าเย็นแล้วยังไม่กลับ” ฝ่ายนั้นถอนหายใจ “อ้อ มีคนมารอมิสอยู่ค่ะ”

จิรชยาเลิกคิ้ว สงสัยว่าใครกัน เธอยังไม่ได้ติดต่อทางบ้านให้ทราบว่าจะพักอยู่ที่ไหน หน้าซำนี้เพิ่งย่างเช้าวันที่สองที่เธอมาเหยียบ

ประเทศนี้ จะไปรู้จักใครได้อย่างไร

“ใครคะ”

“มีสไปตูเองดีกว่าค่ะ เขายืนรออยู่หน้าห้องอาหารนี่เอง”

พอเธอเดินไปถึงตรงนั้น ชายร่างสูงที่ยืนรออยู่ก่อนแล้วก็ส่งยิ้ม
มาให้หญิงสาวที่ยืนอ้าปากค้าง ตะลึงงันอยู่ตรงนั้นนั่นเอง